

102

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 29. ZÁŘÍ 1993 — ČÍSLO 63 — WEDNESDAY SEPTEMBER 29, 1993

65c

■ JERUSALEM, Israel

Pravicová strana Likud, rozdělená nespokojeností nad mírovou úmluvou mezi Izraelem a PLO, dala znamení, že je hotova spolupracovat nebo dokonce vládnout společně s koalici ministerského předsedy Jicaka Rabina.

Likud vypracoval seznam podmínek pro kooperaci, včetně záruky, že Palestincům nebude dovoleno vytvořit stát.

Všichni ve straně Likud se obávají, že kdyby úmluva byla úspěšná bez jejich pomoci, mohla by jejich strana strávit mnoho let v opozici v parlamentě. V r. 1992 vyhrála nad ní strana práce po jejich 15ti letech převahy ve vládě. Labor a Likud vládly společně mezi válkou v r. 1967 a r. 1970, r. 1984-88 a 1988-90, po dvojích nerozhodných volbách. V roce 1990 se toto zařízení rozpadlo hlavně kvůli neshodě nad strategií pro mír.

V neděli bosenská Chorvátky tráví čas čtením, a děti si hrají mezi dvěma vlaky, které slouží za domov třem stům uprchlíků v městečku Caplinja, kteří utekli před ofensivou muslimů.

Třetí garnitura nastupuje v plné polní

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

Každý týden lze slyšet z Prahy zprávy o dalších výtečnicích, kteří jsou režimem komunistů a kolaborantů zařazeni do nástupu Druhé velké světové socialistické revoluce, jak nazval současnou fázi komunistického dobývání světa sám soudruh Gorbačov. Zatímco o plánech První garnitury komunistů jako byli Gottwald, Slánský, Zápotocký, Kopecký s jejich kolaboranty v Socialistickém bloku a Národní frontě jsme věděli vše a zatímco o oportunistech Druhé garnitury komunistů jako byli Dubček, Svoboda, Mlynář, Pelikán a další jsme si nedělali prázdných iluzí, o dobrodružích Třetí garnitury soudruhů, kteří se nyní dostávají k moci, můžeme jen spekulovat. O jejich členství ve zločinné Komunistické straně či zapřáhnutí do nové kolaborantské fronty se však mluví a píše. Politická tendence těchto individuí vyplývá pak jasně z jejich minulosti. Na příklad:

Podle sdělení českého ministerstva obrany nelze prý zjistit, zda nový
pokračování na str. 5

Komu jsme bližší?

Jaromír Thuma, Praha

Mnohdy mi proletí hlavou otázka zda jako národ ještě vůbec existujeme. Zda nám z naší minulosti něco zůstalo, alespoň v genetických kódech. Po čtyřicet let nás přesvědčovali o naší slovanské sounáležitosti jen proto, aby z nás snadněji vytvořili poslušné vasaly slovansko-tatarských sovětů. Dnes jsme stejně intenzivně přesvědčováni o našem úzkém příbuzenství s Němci, jen proto, že to lahodí sluchu našeho současného prezidenta a některých představitelů vlády, jejichž slabost pro vše německé je zjevná. Komu jsme tedy skutečně bližší?

V době kdy do našich zemí přišli Slované, podle pověsti vedení "praotcem Čechem", bylo již dávno toto území osídleno keltským kmenem Bojů, lidem s mnohem vyšší kulturou, než měli příšedší Slované! Lze předpokládat, že početně mnohem slabší slovanští dobyvatelé se rychle v novém prostředí asimilovali a mnohé od původních obyvatel převzali. Z vůle přemožitelů sice domácímu obyvatelstvu vnutili svůj jazyk, ale zároveň v mnohem větší míře převzali řadu keltských zvyků a
pokračování na str. 5

Miliony rostou na ulici

Katuse Ubrinská

Koupená masmédiá v České republice soustavně dezinformují veřejnost. Zatímco jsou veřejně pranýřováni někteří zloději, o jiných se hrobově mlčí. Vždyť neexistuje podnik, který by neměli v rukou bývalí komunisté, kteří propuštějí pracovníky a po dohodě s auditorskými firmami hrabou ze zbylého majetku pro sebe co se dá. Je zbytečné tyto podniky a tyto podvodníky jmenovat, to by byly kilometrové seznamy. Chyba spočívá v prohaném a loupeživém systému zvaném liberální tržní demokracie a jde o celosvětovou záležitost. V Čechách není ministerstva — nejen vnitřního — kde by se byrokracie nenapakovala. Nemluví se vůbec o personálu našich velvyslanectví, který s mafiemi v tuzemsku kupčí a kšeftaří nejen v drogách, ve zbraních, obchodu s bílým masem, ukradenými věcmi, ale také v dovozu šmejdů, které se u nás draho prodávají. Utajuje se spolupráce našich mocenských vrstev s importovanými zločineckými mafiemi.

Nemluví se o majetku neoprávněně rozdávaném cizí šlechtě, dosud žijící rodinní příslušníci české šlechty by mohli vyprávět jak se překračují
Pokračování na str. 2

SEN

Karel Jezdinský — RFE

Nedávno uplynulo třicet let od události, která se nesmazatelně zapsala do americké historie a do dějin demokracie. Dostala název Velký pochod na Washington — neboť onoho dne se před Lincolnovým pomníkem v hlavním městě Spojených států shromáždilo přes čtvrt milionu lidí, kteří se sem dostavili ze všech států Unie. Převážně černoši, ale spolu s nimi, mezi nimi, držíce se za ruce, i mnoho bílých. Sto let poté, co prezident Lincoln vydal slavnou Deklaraci, která zaručovala svobodu a rovnoprávné postavení všem americkým černochům, přišli žádat, aby platný zákon byl proměněn ve skutek, aby jednou provždy přestal být obcházen, především v některých jižních státech Unie faktickou segregací. Nechyběly obavy, že dojde k velké výtržnosti a prezident Kennedy tehdy také nařídil dvaceti tisícům příslušníků armády a Národní gardy stav pohotovosti. Manifestace byla mohutná, k žádné násilnosti ale nedošlo a žádný z jejích účastníků nebyl zatčen. Všechny americké čítanky dnes zahrnují projev tehdejšího hlavního řečníka, reverenda Martina Luthera
Pokračování na str. 4

Milióny rostou...

zákony a jejich bývalý rodový majetek je rozdáván cizákům.

A už vůbec se nemluví o opětném odškodnění Židů, což prosadila ODA ústy sionisty Michala Prokopa. Jejich zámožní soukmenovci přece vyrobili Hitlerovu ideologii a vnutili ji německému národu, dotovali 2. světovou válku aby si namastili kapsy, vyčistili rasu, aby se setřásl důležitá obvinění z podpory komunismu a aby mohl vzniknout stát Izrael. Ten také nevznikl z nějaké lidumilnosti nebo historických či náboženských příčin, nýbrž aby sřežil arabskou naftu a její import. Židé a komunisté (což je obvykle jedno a totéž) byli jedni, kdo byli odškodněni za válečné útrapy a škody na majetku. Další účastníky odboje jako pamětníky mnohé zradě naopak komunisté znovu zavírali. Dnes tedy náš národ a my všichni platíme Židům za jimi vyprovokovanou válku podruhé. Aby to národ lépe spolkl, udělala se předtím ubrečená kampaň o holocaustu a Češi byli prezentováni světu jako národ kolaborantů a udavačů — což sice byla z padesáti procent pravda, ale to neomlouvá krádež českého státního majetku k níž nyní z jejich strany došlo a dochází. Je divné, že od tajné světovlády, která je přivedla do neštěstí, peníze nežádají, to se vlastních soukmenovců bojí? Vesměs jde o majetky před rokem 1945, tady platí stejné výjimky jako pro cizáckou šlechtu.

Proto znám židovskou rodinu, která za prodej takto lacino získaných majetků má nyní 100.000 miliónů US dolarů a podniká v zahraničních společnostech. Známe další židovskou rodinu, která dostala čtyři luxusní vily v Praze a má jenom z pronájmu roční příjem 200.000 US dolarů ročně, o účasti na zahraničních kšeftech ani nemluvě. A zase je zbytečné tyto lidi a případy jmenovat, je jich příliš a je také zakázáno o nich psát. O to hlasitěji se však rozmazává případ církve katolické, která také žádá o vrácení majetku.

A mlčí se také o podvodech v nadacích, kde si lidé nakradli milióny bez jakékoliv možnosti kontroly, protože majetky občanských sdružení nepodléhají kontrole státu — která stejně nikdy nic neodhalila. V jisté takové nadaci se při jednání nad falešným projektem, který měl pár zúčastněných vynést čtyři milióny, oslovovali přítomní navzájem "soudruhu".

Ze všech těchto zlodějů a podvodníků vyrůstá amorální a zrůdná vrstva budoucích mocných, kteří se obklopují zahraničními ochrankami protože českým nevěří. O tom, že se tyto ochranky nezastaví před ničím a vymykají se kontrole státu, svědčí i známá kniha Případ Kondora, která byla také zfilmována v atraktivním hereckém obsazení s Redfordem v hlavní roli.

Jenom díky statečnosti našich lidí na úřadech a u soudů se o těchto utajených případech ví. To, co se rozkrádá, potom někde schází — a odnesou si to milióny obyčejných českých občanů, kteří využili situace a sami kradou v malém, aby byli okradeni mnohem prohnanejším lotry díky jimž záhy upadnou do bída.

Dave Munday (uprostřed), 57, z Caistor Center, Ontario byl v neděli odvážen po sjetí v sudu po kanadské straně Niagarských vodopádů. Totéž udělal již v roce 1985.

Vltava plus PNP

František Růžička

Několikrát jsem se ve svých člancích zmínil o postavení a působnosti regionálního tisku v době porevoluční. Chtěl bych znovu dodat, že vůbec nejde o věc úzce regionální, ale celostátní a zcela zásadní. Z posledních zpráv totiž vyplývá:

"Z rozhodnutí Českého úřadu pro hospodářskou soutěž bylo z důvodu dominantního postavení na trhu zastaveno jedenáct převodů vydavatelských práv regionálních deníků z okresních úřadů na vydavatelské společnosti Labe, s.r.o., Vltava, s.r.o. a Neue Passauer Presse, GmbH. (PNP).

O účasti zahraničního kapitálu ve sdělovacích prostředcích jednal s prezidentem V. Havlem ministr pro hospodářskou soutěž Stanislav Bělehrádek. Ministerstvo rozhodlo zrušit 11 fúzí z důvodu dominantního postavení na trhu (tedy potvrzený monopol). Zrušení by znamenalo přechod vydavatelských práv na Okresní úřady a vyrovnání finančních náhrad. Rozhodnutí dosud nenabývalo právní moci, očekává se, že bude podáno odvolání. Zdá se, že Okresní úřady nebudou mít o tuto činnost zájem. Problematický je i vstup zahraničního kapitálu, ekonomičtí ministři by měli určit jeho rozsah. Navrhuje se, aby zahraniční kapitál nemohl mít většinu majetkového podílu, nebo kontrolu nad českým podílem.

Celý spor bude mít ještě asi dlouhotrvající průběh, vždyť výkvet komunistických, ideologicky pracujících nomenklaturních pracovníků se od listopadu 1989 již pevně zabydlel v modernizovaných redakcích, tiskárnách a novinářských centrech. A v podmínkách tržního hospodářství se naučil rychle a dobře kormidlovat.

■ MOSKVA, Rusko

President Jelcin, který rozpustil parlament a má v plánu předčasné volby doufá, že noví zákonodárci budou liberálnější, že budou pro reformy a že budou více nakloněni k spolupráci než ti, které rozpustili, což je ovšem hazardní sázka.

Není totiž zaručeno, že president dostane to, co chce. Prosincové volby, místo aby zlepšily jeho politické postavení, by je mohly právě tak snadno podkopat.

Nedávné volby v Polsku a v Litvě, kde voliči sesadili protikomunistické vlády a vrátili k moci bývalé komunisty ukázaly, že existují meze bolesti a obětí jaké jsou lidé ochotni snést ve jménu hospodářské reformy.

Je jisté, že hluboká hospodářská krize v Rusku bude jednou z hlavních otázek, ne-li rozhodujícím předmětem pro konání parlamentních voleb v prosinci.

Jelcin také určil presidentské volby na červen příštího roku.

"V těch šesti měsících mezi těmi dvojitými volbami bychom mohli mít situaci, kdy by parlament mohl považovat Jelcina za polo-legitimního," řekl Andrej Kortunov, analytik USA-Canada Institute.

Vicepresident Alexandr Rutskoj ukázal bedny zbraní žurnalistům a řekl: "Jestli president udeří na budovu, prohlašuji, že neustoupím ani o krok, a budu bojovat až do konce. Nepoddám se. Můj princip je, že je lepší zemřít jako muž než žít jako padouch."

Rutskoj, kterého parlament instaloval jako "acting president", znovu volal po celonárodních stávkách a občanské neposlušnosti v opozici proti Jelcinovi.

V neděli se shromáždilo pouze asi 10.000 demonstrantů pro Jelcina. ve srovnání s 60.000 když se parlament snažil ho obžalovat a sesadit.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce . . . . \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců . . . . \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois

Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo skracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracují. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Nový, značně tvrdý cizinecký zákon, který v Rakousku nabyl platnost od minulého měsíce, vyvolává nadále bouři nesouhlasu a protestů nejen v řadách charitativních organizací, ale i mezi politiky, bez ohledu na stranickou příslušnost. a také, pochopitelně, ve sdělovacích prostředcích.

Nejvíce protestů v podstatě vyvolávají dvě klauzule cizineckého zákona. První z nich stanoví povinnost obnovovat povolení k pobytu a to dokonce i v případech, kdy cizinci celá léta žijí v manželském svazku s Rakušany a jsou rodiči dětí v Rakousku z takového svazku narozených. Nový zákon stanoví, že o prodloužení povolení k pobytu je třeba žádat nejpozději čtyři týdny před vypršením předcházejícího povolení, jinak hrozí nebezpečí, že dotyčná osoba se bude muset vrátit do země odkud do Rakouska přišla a odtamtud žádat o nové povolení — v případech tzv. smíšených manželství za účelem sjednocení rodiny. Co se týče nežádoucích cizinců, těm pochopitelně povolení prodlouženo nebude a takových jsou tisíce.

Druhá klauzule vyžaduje, aby životní podmínky cizinců usazených v Rakousku byly nejméně takové, aby na jednu osobu připadalo alespoň deset metrů čtverečních obytné plochy v obydlí. Na příklad čtyřčlenná rodina tak musí obývat byt ne menší než 40 metrů čtverečních a nedodržení může znamenat vyhoštění. Rakouská vláda sice tvrdí, že tato klauzule je namířena proti chamtivým majitelům domů, kteří cizincům pronajímají místnosti a byty v neobyvatelném stavu a pak ještě často napěchují až 20 cizinců do jednoho takového obydlí, aby na nich co nejvíce vydělali.

Šéf Integrovaného institutu vídeňského magistrátu Max Koch ale tvrdí, že přibližně 58 tisíc cizinců žijících ve Vídni by mohlo být na základě této klauzule deportováno a nazývá toto ustanovení rasistickým. Koch také tvrdí, že zhruba 73 tisíc Rakušanů žije podle oficiálních statistik v bytech, kde na ně připadá méně než uvedená minimální plocha pro cizince.

Z podobných důvodů je proti uvedeným odstavcům zákona na příklad i katolická církev a organizace monitorující dodržování lidských práv. President katolické dobročinné organizace Caritas Helmut Schuller dokonce vyzval vládní úředníky k porušování tohoto zákona z důvodů křesťanského milosrdenství a protesty přicházejí z řad Lidové strany. Bývalý ministr spravedlnosti Michael Graff řekl reportérům minulý týden, že zákon porušuje základní lidská práva. Sociálně demokratický starosta Vídně Helmut Zilk pak vyzval městské úředníky, aby zákon interpretovali co nejmírněji.

Naproti tomu ministr vnitra Franz Loschnak zákon obhajuje jako nutný k zastavení záplavy Rakouska ilegálními přistěhovalci z východní Evropy, Asie a Afriky a odmítá zmírnit sporné klauzule. Zároveň — zřejmě pod tlakem uvedených protestů — připustil, že výklad zákona přísluší místním

úřadům a dodal, že pokud ty budou chtít rodinu bydlet jen třeba na čtyřech či pěti metrech na osobu nechat na pokoji, on nebude nic namítat.

Je zajímavé, že Rakousko již několik podobných kontroverzních přistěhovaleckých zákonů v posledních měsících uvedlo do praxe — a ty byly vždy obhajovány nutností zastavit záplavu přistěhovalců. Jeden z nich na příklad dovoluje policii vstoupit do obydlí bez povolení, jestliže existuje podezření, že tam bydlí ilegální přistěhovalci.

Některí obyvatelé k nejnovějšímu zákonu poznamenávají, že vláda se jen obává hrozby pravicové strany OFP ve volbách v příštím roce — zejména po jejím prohlášení, že zahraniční dělníci berou Rakušanům práci v dobách vysoké nezaměstnanosti a že tedy novým zákonem tyto obavy dala patřičně najevo, ale zároveň to poněkud přehnal.

■ VARŠAVA, Polsko

“Moudrý politik, právě tak jako moudrý muž, se učí chybami druhých”, řekl ruský diplomat po vítězství dvou post-komunistických stran ve volbách v Polsku minulý týden.

Diplomat Sergiej Puczkow, politický poradce na ruském velvyslanectví v Polsku řekl, že Východní Evropa a dřívější Sovětský svaz si z toho berou příklad. Ministerský předseda České republiky Václav Klaus souhlasil: “Toto je varování pro nás,” řekl.

Zatímco Klaus prohlašoval, že nezmění svůj směr ke kapitalismu, vzkaz z Polska byl jasný: Voliči se domáhají ukončení “do nebe sahající” nezaměstnanosti a vzrůstající chudoby.

“Sociální ochrana měla být mnohem širší — měla být brána na zřetel mnohem víc,” řekl Puczkow ve Varšavě. “Fakt, že sociální otázky byly odsunuty na stranu je příčinou, že výsledky jsou takové,

jaké jsou dnes.” To bylo částečně na mysli amerických zákonodárců, když minulý čtvrtek schválili \$2.5 bilionu pomoci Rusku.

V Maďarsku polské výsledky způsobily, že si na reformu orientované strany uvědomily potřebu opatrnosti před svými vlastními parlamentními volbami, které mají být v květnu. Krize v Maďarsku a po celé východní Evropě je podobná krizi v Polsku. Po pádu komunismu vzrostla nezaměstnanost z prakticky nuly na víc než 15 procent.

V Polsku, bývalá komunistická Demokratická levice vyšla z voleb na prvním místě s 20.4 procenty hlasů. Polská Rolnická strana, starý spojenec komunistů, byla druhá

s 15.4%.

Hlavní reformní strana, Demokratická unie tvrdila, že velká sociální pomoc není možná bez ohrožení přechodu ke kapitalismu. Ale to nebylo přesvědčivé — dostala jen 10.6% hlasů.

Liberální Demokratický Kongres který radil k ještě přísnější reformě “šokovou terapií”, nedostal ani těch 5 procent, nutných pro křesla v Sejmu, mocném parlamentním nižším domě.

Avšak ekonomové stále ještě tvrdí, že nevykonné státní podniky musejí být zavřeny, když nemohou soutěžit, a že reformy začínají dávat výsledky; letošní hospodářství má podle odhadu ukázat vzrůst 4.5% nejvyšší v Evropě.

DALEKO OD DES MOINES, IOWA

Reinhard Schwery, místní soudce v Brig ve Švýcarsku, odhazoval bláto od svého domu minulou neděli po sobotních záplavách.

Stručné dějiny národa českého v slově i obraze od dob pradávných až do sametové revoluce 17. listopadu 1989

Zpracovali: Profesor Ant. Novák, F. Bulín, obrazy K. Vítka za spolupráce profesora Jeništy a j. z ministerstva školství a národní osvěty.

Cena předplatného \$10.- končí 1. prosince t.r., cena dalšího předplatného \$12.-

První dějiny vyšly v roce 1946 tajně bez souhlasu ministerstva informací a byly na popud Dr. Feldsteina, redaktora "Práce", zabaveny a distribuce zakázána, ježto bylo v nich uvedeno, že Vlasovci pomáhali při Pražském povstání a legionáři bojovali proti bolševikům v Rusku. S rekapitulací - doplněním podle nejnovějších průzkumů a skutečností, na př. Židovské město v Praze, celosvětový kongres sionistů a průběh jednání, husitské války, Bílá hora, Československá republika, protektorát Čechy a Morava, pohraniční Němci, prezident Hácha a jeho vláda, Benešova vláda v zahraničí, Pražské a Slovenské povstání, příjezd košické vlády, historické skutečnosti 22. února 1948 krátce před a po, exil - seznam zahraničních bojovníků za svobodu národa z komunistického područí podle publikační činnosti spolků a pod.

Objednávky a předplatné zasílejte na adresu nakladatele: Ing. Martin Šesták, Skupova ul. 41, 320 05 Pízeň Czech Republic

Objednejte jak pro soukromou potřebu, tak i pro české sekce v místních knihovnách za cenu předplatného.

Kinga a jeho "Sen". "Sním o tom," pravil tehdy, "že moje čtyři malé děti budou jednoho dne žít v národě, v němž nebudou posuzovány podle barvy své kůže, ale podle svých charakterových vlastností. We shall overcome — přetrváme, vytrváme, půjdeme dál" — zněla tehdy unissono dnes už slavná píseň z hrdel té čtvrtky milionu. Výsledkem pochodu na Washington byl o rok později zákon, kongresový zákon, o občanských právech a Hnutí za druhou černošskou emancipaci se stalo vzorem i pro zákonné záruky práv jiných menšin a také žen, starších občanů nebo invalidů. Nikdo nemůže popřít, že to byla převratná událost, která změnila Ameriku tak, jak v to sotva kdo z těch jejích účastníků před třiceti lety byl ochoten doufat a tomu věřit.

Polovina dnešních Američanů je mladších třiceti let a nebyla u toho. Někteří pamětníci se však zase sešli ve Washingtonu, spolu s dalšími zájemci i když v poměrně malém počtu, aby si ji připomněli a vyslechlí některé své tehdejší a dnes už staré vůdce, mezi nimiž bohužel není Martin Luther King. A také projevy o tom, že se zas tak moc nic nezměnilo. Chyběl k tomu ale náboj poctivosti — nechme mluvit suchou statistiku. Během těch třiceti let se množství černochoů, které lze dnes řadit do oné typické americké střední vrstvy víc než čtyřnásobilo. V letošním roce více než polovina černošských rodin má příjem, přesahující 25 tisíc dolarů ročně a z této poloviny jedna třetina vydělává víc než 50 tisíc dolarů ročně. Souvisí to s vyšší vzdělaností. Před 30 lety sotva čtvrt milionu mladých černochoů studovalo na amerických univerzitách. Dnes jich je tam hodně přes milion. Před třiceti lety baptistický kazatel Martin Luther King proklamoval z Lincolnova památníku: nebudeme spokojeni, pokud černocho v Mississippi — a King použil pro černochoy tehdy běžného a dnes neuzítelného výrazu "migrou" — pokud tedy černocho v Mississippi nebude smět volit a pokud černocho v New Yorku se bude domnívat, že nemá pro co volit — tehdy před 30 lety bylo po celých Spojených státech pouze asi 700 černochoů, kteří byli zvoleni do významných federálních a státních funkcí. Dnes je výročí narození Martina Luthera Kinga v Americe federálním svátkem. Černocho zastávají na osm tisíc významných volených funkcí ve federální a státní správě. 30 jich je v Kongresu. Po loňských volbách máme poprvé i černošskou senátorku. Na 500 černochoů bylo zvoleno do zákonodárných sborů jednotlivých států. Černocho jsou guvernéry dvou států Unie a starosty 315 důležitých měst a nejen třeba takové Atlanty. Donedávna byl černocho dlouholetým starostou Los Angeles a kdo by byl před 30 lety tušil, že se černocho stane starostou největšího města Spojených států, hlavního města světa — New Yorku. Zvláště pozoruhodný je vzestup černých žen — v roce 1970 jich bylo ve významných volených funkcích 70. Letos je jich 2500. A už po druhé je černocho v doživotní funkci člena Nejvyššího soudu Spojených států. Kdyby chtěl poukázat na to, že to je jeden z devíti členů, necht' se uspokojí zjištěním, že to odpovídá leckým zbožňované reprezentativní kvótě. Jen jeden z devíti Američanů je černocho. Bylo by tedy možno hovořit o typicky americkém příběhu velkého úspěchu. Úspěchu černochoů — navzdory tomu někteří jejich radikální aktivisté stále hřmí své projevy o diskriminaci, zpívají o tom, že je třeba dále překonat a vytrvat a bojovat a živí dál americký rasový problém. Místo aby po 30 letech oslavovali pokrok, který dosáhla americká černošská populace, a na němž měli svou mladistvou zásluhu, žijí v té historii a dnes vyzdvihují a zveličují nesporně negativní jevy, za které přitom nesou svůj díl odpovědnosti. A tak neustále připomínají počet černochoů, žijících v chudobě, procento, které představují mezi nezaměstnanými a mezi těmi, kteří pobírají sociální podporu, počet černochoů odsouzených do vězení, počet nezletilých, těhotných černošek, počet černochoů, kteří trpí chorobou AIDS. Pěstují tak mýtus a předvádějí krajně zkreslený obraz černé Ameriky, ježto tvrdí, že o problémech černochoů smí hovořit jenom černocho — budu citovat do slova a do písmene, co na jejich adresu k 30. výročí Pochodu na Washington napsal známý americký černošský liberální publicista Joseph Parkins:

"Je to důraz na patologii. Skutečností je, že většina amerických černochoů nepatří k chudině, většina není nezaměstnaná, většina nepotřebuje sociální pomoc. Většina nezletilých černošských dívek není těhotná a většina černochoů se nedostává do rozporu se zákonem. Zřejmý důvod, proč černí vůdce tak rádi lpí na této patologii, místo aby přiznali ten černošský pokrok, spočívá v tom, že na ní založili svou vlastní kariéru a postavení v americké společnosti — že hledají hlasy právě u té menší části amerických černochoů, která zůstává za tímto vývojem pozadu. Je to však teď již stará písnička. Po třech desetiletích by bylo na čase, aby přestali vinit za problémy té menší části černochoů celou americkou společnost a aby zasedli a začali uvažovat o tom, proč dvě třetiny poctivě pracujících amerických černochoů dnes patří k dosud prosperující střední vrstvě, proč studují a dělají v dobrém slova smyslu kariéru, už dávno nejen sportovců a hudebníků, a přemýšleli o tom, jak přimět tu zbývající třetinu, aby jejich příkladu následovala." Potud doslovný citát z úvahy, kterou k třicátému výročí Pochodu na Washington napsal černošský publicista Joseph Parkins. Budu z ní vycházet dál — i když vlastními slovy, neboť Středoevropan může asi sotva pochopit problém a proces, o němž je tu řeč. Je pravda, statistická pravda, že černocho představují neúměrně velké procento v negativní projekci americké společnosti. Je pravda, že představují 11 až 12 procent amerického obyvatelstva a zároveň na 80 procent Američanů usvědčených z činů, trestaných vězením. To lze ale těžko považovat za rasismus, který lze napravit tím, že do vězení bude posláno 82 procent bělochoů a 12 procent černochoů. Sotva také pomůže takzvaná afirmativní akce, podle

níž vždy a všude a na všech důležitých místech by měl počet příslušníků jednotlivých ras a menšin odpovídat jejich procentu v americké společnosti. Snaha zavádět volební obvody v groteskních zeměpisných tvarech tak, aby tam černocho měli většinu a zvolit tak černého poslance, americká demokratická praxe už dokázala, že i bělošská většina zvolí do svého čela černocho, jehož schopností a kvalit si váží, stejně jako černocho zvolí bělocho, k němuž mají důvěru. Snaha upřednostňovat někoho proto, že je příslušníkem menšiny, je ostatně nejvíce urážlivá pro ty z nich, kteří něco umějí a takové milosrdenství nepotřebují. Stejně jako nepotřebují nějaké velké odškodnění za to, že jejich pra- pra- pradědeček byl před 150 lety otrokem. Demokracie je a musí být založena na zásadě — jeden člověk, jeden hlas. A postup a úspěch v ní může být založen jen na osobních schopnostech a vskutku ne na té barvě pleti. Abych tu teď opět přímo citoval Josefa Parkinse, je velkou ironií, že ti, kdo se nejvíce dovolávají dědictví Martina Luthera Kinga dnes paradoxně zdůrazňují spíš tu barvu kůže než ty schopnosti a charakterové vlastnosti. Zdůrazňováním příslušnosti k černé rase, odmítáním každé kritiky, namířené do jejich řad i z jejich vlastních řad, pokřikem o rasismu či o zradě rasy, přičemž jejich vlastní útoky na kohokoliv jiného a někdy krajně neomalené, například vůči Židům, jsou pro ně jen projevem spravedlivé a historicky podmíněné frustrace. Řeknu vám poctivě — nedovolil bych si dnes říci na adresu nějaké menšiny ve Spojených státech to jediné, byt' třeba dobře míněné neuctivé slovo. Nikdy bych si tu nemohl dovolit například to, co občas piší na adresu těch mnohem menších menšin v České republice i ty serioznější české noviny. Měl bych svobodu slova, ale za hodinu bych přestal být coby rasista zaměstnán jako novinář anebo jako profesor — což, a jsem tomu rád — se naštěstí nevztahuje na mé černošské kolegy, jejich propuštění z práce za rasistický projev by bylo označeno za rasismus. Nebezpečí je v tom, že tak vzniká nový druh — tentokrát dobrovolné segregace, kde černí mají sice patřit k bílým, ale bílí mezi ně nepatří — jako v různých spolecích, klubech a organizacích pouze pro černé. Spolek pouze pro bílé je nezákonně rasistický. To jistě neměl na mysli Martin Luther King, když před 30 lety žádal všechny Američany bez rozdílu barvy pleti, aby příslib sladké země svobody se v krásné symfonii bratrství proměnil ve skutek, jestliže Amerika má být vskutku velkým národem. Jeho slavný projev tehdy zakončil:

"A až se toto stane, až zvon svobody bude znít z každého amerického města a vesnice, pak urychlíme příchod dne, kdy všechny boží děti — bílí a černí, Židé a Goyové, protestanti a katolíci si podají ruce a budou zpívat slova, starého černošského spirituálu — Konečně svobodní!"

Místo patláni se v marxistických blábolech o ekonomických a třídních podmínkách, by bylo podle názoru Josepha Parkinse namíště, aby se ke slovu dostala mladá generace úspěšných černochoů, pro něž je dnes větším vzorem šéf spojených náčelníků štábu amerických branných sil, černošský generál Collin Paul než staří radikálové, kteří neustále opakují, že "černé je krásné". Úspěch, kterého většina amerických černochoů za posledních 30 let dosáhla, není nakonec opředen žádným tajemstvím — dosáhla ho proto, že pochopila etiku, která k tomuto úspěchu vede. Nabyla dobrého vzdělání a pilně pracovala. Měla a má děti, řádné manželství a vychovává je k účtě k Desateru a k americké ústavě. Tato prostá etika je téměř vždy zárukou k úspěchu. Nikoliv, ještě všechno není ani zdaleka v pořádku, a žádný zákon neodstraní lidské předsudky, skončím ale citátem z úvodníku, který k 30. výročí Pochodu na Washington vyšel v deníku USA Today: "Odstranit volební a vzdělávací přehradu bylo snadné v porovnání s úsilím, které je ještě před námi. Odstranit strachy a stereotypy, které sabotují důstojnost a respekt, který si každý Američan zaslouží, je mnohem obtížnější. Co tedy k tomu Pochodu? Ať jsi starší nebo mladší Američan, platí stále stejná pravda: boj za skutečná občanská práva nás všechny polepšil. Uplynulo 30 let, jsme třicetkrát lepší a musíme se ještě třicetkrát polepšit."

CENY DO EVROPY: Sept. od \$749.00

- PRAHA - July, Aug. \$869.00
- VÍDEŇ \$769.00
- FRANKFURT - July ..\$398.00, Aug. \$599.00
- MNICHOV \$749.00
- ŘÍM \$789.00
- PAŘÍŽ \$599.00
- LONDÝN \$689.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$789.00

Loďní zájezdy (cruises) za velké slavy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

náčelník generálního štábu Jiří Nekvasil byl členem komunistické či jiné strany. Zeptat se nového ministra na jeho partajní minulost nikdo prý nemá odvalu. Všichni jsou si však vědomi toho, že soudruh Nekvasil absolvoval dvě vojenské akademie v bývalém Sovětském svazu, což stačí, aby věděli, na čem jsou a co mohou od komunisty trénovaného oficíra čekat.

Podle tiskových zpráv nelze také zjistit, zda dr. Karel Kovanda, nový český velvyslanec u Spojených národů, byl členem komunistické či jiné strany. Víme však, že soudruh Kovanda byl vyslán komunistickým režimem po sovětské invazi na studia do Ameriky, pobýval na kalifornské universitě, pak přešel na Technologický institut ve státě Massachussetts a udělal doktorát v politické vědě. Pak víme o něm, že se nevrátil domů, ale začal pracovat — ze všech míst na světě — v Číně! Tam byl dokonce zaměstnán v rozhlase. Nakonec víme, že ihned po "sametové revoluci" soudruh Kovanda se ocitl rychle v Československu a že nyní — po rozbití Československa — zůstává jasna představuje Čechy, Moravu a Slezsko v Organizaci Spojených národů. Tento agent pražského poinvasního režimu, který žil velmi tiše po léta jako student mezi námi exulanti v Americe a vyhýbal se jakékoliv odbojové práci proti bolševismu ve vlasti, prý odmítá nyní užívat svůj americký doktorát. Není jisté, zda tak činí ze skromnosti anebo proto, aby se ho nikdo neptal, odkud ten doktorát má, jak se vlastně do Ameriky za bolševismu úředně dostal, kdo mu americký pobyt a studia platil a komu je nyní za všechno zavázán. Jinými slovy, kterým živilům nyní jako velvyslanec ve Spojených národech slouží. Odpověď je však nabíledni, když slyšíme o "diplomatických" plánech soudruha Kovandy. Jeho hlavním cílem je prý dostat Českou republiku do NATO! Jinými slovy, soudruh Kovanda chce vpašovat českého trojského koně plného komunistů a kolaborantů — včetně výše zmíněného, sovětskými bolševiky trénovaného nového náčelníka generálního štábu — do Severoatlantického obranného společenství ještě svobodných a komunismu vzdorujících národů. My dobře víme, že snaha rozložit NATO je hlavním cílem Druhé velké světové socialistické revoluce naší doby.

Podle oficiálních zpráv nelze také zjistit, zda nový český velvyslanec ve Spojených státech amerických, dr. Žantovský, byl členem komunistické či jiné strany. Víme však, že soudruh Žantovský byl po sovětské invazi komunistickým režimem vyslán pracovat, ze všech míst na světě, přímo na Kubu! Tato zahraniční praxe na komunistické Kubě, která organizovala teror a podvrat na celé západní polokouli, ukázala se pak zřejmě jedinečnou přípravou k tomu, aby se soudruh Žantovský stal nyní důstojným nástupcem bývalé bolševičky Rity Batyové Budínové Mlynářové Klímové a představitelem Čechů přímo ve vůdčí zemi svobodného světa — Spojených státech amerických.

Podle veřejného prohlášení předsedy zahraničního výboru Poslanecké sněmovny ČR nelze také zjistit, zda pan Kotas, který ve vlasti prý "předznamenává špatnou pověst krajanů" (tj. exulantů), byl členem komunistické či jiné strany. My v exilu však víme, že dr. Jiří Kotas (*1952) studoval za bolševismu v Brně a Praze, má doktorát z obecných dějin, pracoval v československo-sovětském institutu Akademie věd a byl odtud vyslán na Kubu. Později se přemístil do Kanady, kde rozvinul zcela nezvyklou činnost: nikdy se nezapojil do organizovaného národního odboje, ale působil v něm jako nápadná diverse založením "Československé federální rady", která měla pár exilu neznámých členů, vydala několik čísel časopisu "Československá cesta", zveřejňovala prohlášení, provokovala a nikdy nezbavila exulanty pocitu, že je ve službách komunistického podvratu. Skutečnost, že nynější chování navrátilivšího se do vlasti dr. Kotase slouží propagandě Třetí garnitury komunistů a kolaborantů proti exilu a k útokům na pověst statisiců exulantů, nikoho nepřekvapuje. Vpravdě, doplňuje složitý obraz rafinovaného útoku komunistů a kolaborantů na svobodný svět — zvenčí a zevnitř.

Máme jmenovat další členy Třetí garnitury českých komunistů a kolaborantů, rozlezlých po nejdůležitějších státních funkcích pod záštitou Václava Havla, tč. presidenta západního zbytku rozbité Československé republiky? Co víme o tomto člověku, zvoleném do presidentského křesla jednomyslně hned po "sametové revoluci" posledním komunistickým "národním" shromážděním. O člověku, který se od té doby, za finanční podpory mezinárodních živilů, drží zuby nehty své presidentské posice, pro kterou nemá žádnou přípravu, natožto vzdělání. Byl Havel členem Komunistické strany, jak to tvrdí ve své knize sám soudruh Zdeněk Mlynář, bývalý člen politbyra KSČ? Byl Havel připraven na svou úlohu ve Druhé velké socialistické revoluci opakovaným privilegovaným vězněním a poté pasem s výjezdními visy na západ? Byl nedávný Havlův projev v NATO, kde naléhal na sblížení NATO se svým komunisty prolezlým státem, naivní myšlenkou nevinného rozumbrady či vědomou podporou notoricky známé komunistické strategie na zničení západní obranné organizace?

Nástup Třetí garnitury komunistů a kolaborantů k moci je tady. Bude záležet na každém z nás, aby se jejich zálučný záměr nezdařil. Musíme je soustavně odhalovat a pranýřovat.

Budme při tom houževnatí a optimističtí. Budme si vědomi toho, že Třetí garnitura, ať se činí jak chce, je předem poražena. Tito soudruzi nemají s drahocenným a životodárným odkazem našich národních dějin nic společného.

Jsou pohané.

tím také způsob myšlení a konání! Zdá se, že geneticky mnohem výraznější keltská krev převládla a přetrvala u určitých skupin našeho obyvatelstva až pro dnešek. Podpořil to určitě i příliv nové krve v dobách třicetileté války a po ní, kdy se u nás usadilo mnoho přistěhovačů, pocházejících především z Irska a Skotska. Ani tento vliv nelze opomenout!

Je skutečností, že výslovně slovanské rysy převládají u nás mezi občany nižší kulturní úrovně a naopak u kulturnějších občanů nalézáme velký počet lidí s rysy výrazně neslovanskými. Srovnáme-li však základní rysy těchto neslovanských typů s rysy německé rasy, shledáme, že nejsou tak blízké, jak se na první pohled zdá a jak se nám snaží dnes někteří naši představitelé namluvit. Mnohem bližší jsou nám kulturou i mentalitou potomci dávných Keltů, především Irové a Skotové! Není to zajímavé? Nedokazuje to do určité míry kam patříme a komu jsme bližší? Alespoň ta kulturnější a také pro budoucnost progresivnější část národa. Pokud ještě existuje. Neboť náš postbolševický a zároveň i probolševický a progermánský samet o naprostou degradaci našeho národa usiluje! Odkud tyto jeho snahy, výrazně germanisací, vycházejí je zřejmé. Příčinou je původ většiny těch, kteří se u nás dostali po listopadu 89 k moci. Ten má blíže k německému, než ke slovanství. Prokazují to svojí arogancí a neurvalostí, které jsou typickými rysy germánství. A mocenskými sklony. Naopak keltská mentalita je naprosto jiná! Vyznačuje se individualistickým buřičstvím, nechutí k poddanství, bujarostí zakrývajících hloubavost duše a pracovitou vynalézavostí. Tím vším se výrazně liší jak od germánství, tak i od slovanství. A řekněte, nejsou ty keltské rysy vlastní mnohým slušným občanům našeho národa? Nejsou vzácným dědictvím, které bychom si měli pro budoucnost zachovat? Abychom odolali jak negativnímu působení východoslovanského barbarství, které jsme za dob komunismu tak dobře poznali, tak i vnucované germanisaci, která by znamenala jen nové poddanství!

POZNÁMKA NAZVANÁ "ODKUD VÍTR FOUKÁ"

Dnes celá Evropa mluví o Maastrichtu. I naši sametoví představitelé nás neúnavně přesvědčují, že cesta do Evropy je to jediné, co nás pozvedne! Tedy ne schopnosti našich občanů, ale poručnictví silných zemí Evropy, především Německa, nás může dovést k lepším zítřkům. Alespoň podle našich sametových vládců. A mnozí naši občané si vůbec nedokáží uvědomit, jak je takové tvrzení nesmyslné!

7. února 1992 byla v Maastrichtu podepsána Smlouva o Evropské unii a nyní se politici Evropy usilovně snaží o její ratifikaci. V hlavně II. této Smlouvy, v části druhé "Občanská unie" je v článku 8 uvedeno:

"Každá osoba, která má příslušnost členského státu, je občanem Unie. Každý občan Unie má právo svobodně se pohybovat a usazovat na území členských států. Každý občan Unie žijící v členském státě, jehož není státním příslušníkem, má právo volit a stát se kandidátem v obecních volbách v členském státě, v němž žije."

Co z toho vyplyne, když tato Unie pohltně celou Evropu? Těžko dojde k tomu, že by se třeba chudák Španěl či Švéd přestěhoval do nějaké české Lhoty, do zcela cizího prostředí v němž nebude nikomu rozumět a kandidoval tam na starostu. Do chudších zemí se především vrhnou ti nejbohatší a nejnenasytnější a urvou si tam své léno. Ze svých "spoluobčanů" pak udělají své poddané. Za pomoci peněz. V našem

českém případě to budou především Němci, kteří již na tuto příležitost dlouho čekají!

Naši sametoví geniové jakýkoliv nesouhlas s Maastrichtem označují za projev bolševického myšlení. Protože jim takový nesouhlas křídí jejich plány a proto jej takto diskreditují. Ač s bolševismem nemá nic společného. Takové označení, jaké užívají naši sametoví, lze nazvat jen politickým darebáctvím. Zamysleme se nad tím, kdo chce tak usilovně sjednocovat Evropu podle Maastrichtu a proč. Položme si otázku, odkud vítr vane? Vše to jsou jen pikle mocenských moderních uchvatitelů, v jejichž čele stojí německí a židovští finančníci! Ti si chtějí z Evropy vytvořit své neomezené léno a vládnout všem! Dopustíme to? Zastavíme naše sametové dřívě než bude pozdě? Zůstaneme svobodným národem? Ve svobodné Evropě?

Jaromír Thuma, Praha

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema

First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic

Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)

MODERNÍ GOLEMOVÉ?

MOTTO: *Rabín Jehuda Low podle pověsti vytvořil golema. Kdo vytvořil naše sametové Václavy?*

Hliněný golem pražského rabína měl být po oživení tajemným šémem poslušným služebníkem. Rabínovi se to však nějak vymklo z ruky a golem se stal zuřivou obludou, ničící vše kolem sebe.

Zdá se, že vytváření podobných oblud bylo vždy jakousi podivnou zábavou židovských rabínů. Možná, že tato tradice ještě přetrvává. Třebas v modernějším provedení. Místo golemů uplácených z hlíny to mohou být výtvoři velmi podobné lidem. A i dnes by se mohlo stát, že takový golem by se vymkl z rukou svého pána. Pokud vůbec v případě toho prvního šlo o nepředvídanou anomálii. Co když nebyl stvořen ke službě, ale k tomu, aby ničil? Mohli by moderní golemové být také tak naprogramováni?

Také naši dva Václavové mají některé vlastnosti velmi blízké golemovi rabína Lova. I oni si libují v ničení. Jeden rozbíjí poslední zbytky morálky našeho národa, vyžívá se v absurdních nesmyslnostech a druhý soustavně ničí ekonomiku naší zubožené země. Oba to činí systematicky, jakoby byli tak naprogramováni. Nevyšli snad také z nějaké dílny moderního rabína? Pokud je to jen podobnost čistě náhodná, je to v každém případě podobnost velmi zajímavá.

Jaromír Thuma, Praha

Škoda květů luk

Pestrost našich luk je již dávno minulostí. Postarala se o to socialistická pomatenost, vytvářející monokulturu nejenom v lidské společnosti, ale i v přírodě. V obou případech ke škodě. Jako soudruzi otravovali svou ideologií charakteru lidí a morálku, tak otravovali i přírodu. Tu přemírou strojových hnojiv a postřiků na hubení hmyzu, lidské charakteru leninskými bláboly.

Málokdo si uvědomí, že vymizení bělostných kopretin, ohnivě červených vlčích máků, blankytem nebo zářících chrp i s vášností gentlemanů se představujících bojovníků lučních z našich luk je také jedním ze zločinů komunismu. Luka, kdysi zářící pestrostí květů, oživujících štavnatou zelení travin, z nichž hospodáři sváželi do stodol seno vonící a živné, živé louky zvonící cvrkotem cvrčků, nad nimiž poletovali vznešení šlechtici motýlího rodu babočky a otakárkové i motýlí lid modrásků, se přeměnily na řádní a polomrtvou továrnu na traviny, z nichž seno nevoní.

Škoda toho kouzla pestrosti luk. Byly nám hodné národně blízké. Jejich květy zdobily nejen louky, ale i naše krásné národní kroje. Dnes nám ze vši té krásy zbyla jen ubohá jednotvárnost. Škoda!

Jaromír Thuma, Praha

MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRACOVÁNÍ

Co se stane, když desky komisaři odevzdá? Bude mu věřiti, že náležejí tiskopisy ty jí, že on o tom nevěděl, že si je objednala? Co se stane, i kdyby se Boleslav jako majetník přihlásil? Nebude ni komisař, ni kdo jiný v celém široširém světě tomu věřiti, naopak, každý bude přesvědčen, že on, Vladimír Braný, je studuje, chutě se snad účastniti převratů, k nimž sněhovaly, že navštěvuje ony porady vídeňské jako vyzvědač propagandy socialistické. Což neměli jeho tamější přátelé na počátku skutečně podobné o něm mínění, domnívajíc se, že jest za tou příčinou prohlášen za miláčka lidu svého, jelikož k tomu pracuje uskutečnití jeho tajné tužby, v oněch nešťastných brožurkách složené? Třeba se Boleslav či Leonila k nim přec přihlásí, každý bude přesvědčen, že tak učinili, chtějí jeho tím krýti a místo něho se podvoliti všem nepřijemnostem a pokutám, jež krok ten bude míti v zápětí. Již nebylo pochybnosti. Zrádkyni se stala na zájmech pro tu chvíli nu nejdůležitějších, zvolivši si vlastního jeho bratrance, jenž mu byl tak dlouho jako bratr milým, za spoluvinníka. Jak se proti němu spikl! Zajisté se tenkrát na můstku pod vrubami nesešli po prvé, pokračující s toužející obratností, již jej byli teď oklamali, v oně tehdejší počaté hře — a za to jí měl udělati mučedníci, či sám za ni mučedníkem se státi? Ne, k tomu dojíti nesmělo. Raději... raději... vše ostatní než popu tu.

„Budete, pane komisaři,“ počal konečně hlasem, jenž zavzníval jako z hrobu, „ještě na tom státi, že vám nutno prozkoumati tyto desky, jestliže povolám sloužícího, nařizuje mu, aby dal upravit kočár, v němž ovdovělá paní z Kříneckých ihned opustí můj dům, aby se do něho nikdy již nevrátila.“

Zirnu komisař jako všichni přítomní. — Nikoli všichni.

Leonila, k níž všechny zraky polekaně se obrátily, neztrnula. Nebyla překvapena, neboť měla od té chvíle, co se desky v rukách Vladimírových ocitily, pevně přesvědčení, že nebude jiného chtít, než provždy ji kterýmkoliv způsobem zničit a z cesty si odklidit. Vybídla komisaře pohledem klidným a důstojným, aby Vladimírovi odpověděl.

Nebylo pro toho ni pro doktora Snětivce o tom nejmenší pochyby, že v deskách se skrývala korespondence takového druhu, že Vladimíra k neuprositelnému tomu kroku opravňovala. Což by se nebyla Leonila jinak jeho nařízení vzpouzela? Ale cítila se tak vinnou, že si netroufala ani jediným slovem se ospravedlniti, vědouc, že by byla asi každá omluva marná bývala.

„Za poměrů takových,“ pravil konečně komisař, když byl s doktorem Snětivcem vyměnil potajmu několik slov, „ovšem od další prohlídky desk v rukou vašich ustupují, neb pozorují, že chovají asi jakési osudné rodinné tajemství, do něhož vniknouti arcí nejsem oprávněn. Pan doktor jest však svědkem toho, k čemu jste se teď zavázal, což jest v případě ochoten i úředně stvrditi.“

Vladimír místo odpovědi chladně zazvoniv s určitou odměřeností nařídil vcházejícímu sloužícímu, aby dal ihned zapřáhnouti, že paní z Kříneckých odjede do Malobor.

„Vladimíre, co to tropíš?“ zašeptal mu Boleslav, položiv chvějící se ruku na rameno bratrance. — „Dovol přece, abych vše na sebe vzal podle práva a povinnosti své, jen uvaž, co to činíš, jakou to krutostí obětuješ uražené své hrdosti pověst, štěstí, celou budoucnost nevinné ženy, tvé to ženy?“

Domluvou tou připravil Vladimíra o poslední zbytek rozumu, spravedlnosti a rozvahy.

„Cítíš-li tak živě s paní z Kříneckých, tož se staň nikoli jen na zapřenou, nýbrž zjevně jejím rytířem,“ zasípal. „Můžeš ihned začít, staneš-li se průvodčím jejím na této jízdě. Bude se vám to teď pohodlněji hovořiti v kočáře aksamitem vystlaném, než za raného chladu pod stromy rosou dštícími.“

Poznal Boleslav, že byl asi tehdejší při ranní rozmluvě s Leonilou Vladimírem viděn a že by jí tím více uškodil, čím více by se za ni přimlouval. Pohutky ošemetného činu bratrance začaly se teď teprve všechny před ním objasňovati. Měl tedy ještě jiný podíl, než že se stal k příkladu jejímu věrolomným, na hrozném osudu, který se na ni tak neočekávaně a nevinně přivalil! Domníval se Vladimír dojista, že jí jest více než domácím druhem, milým přibuzným, jehož sám přichylnosti její sesterské doporučil. Ale jak jej vyvésti z bludu toho, kde vše proti němu a ní svědčilo, teď v kruté nešťastné té chvíli? . . .

Neměl kdy dále rozjímati, co by měl u věci té činiti. Zdvihla se Leonila ze svého křesla, neboť vešel sloužící, aby opověděl, že jest povoz připraven.

„Vzbuďte chůvu, nechť dobře zaopatří syna mého, aby se v noční mlze nenachladil,“ nařizovala mu, jako by šlo o projížďku zcela všední.

Vladimír mimovolně učinil k ní několik kroků. Byl v té chvíli bledší než ona. Zapomněl v rozčilení na dítě svoje a jaká má Leonila dosud před úřady nad ním práva, neboť stále pátraje po nepopíratelných důkazech jeho původu a neústupně věře, že se jich přece konečně dopátrá, nebyl, jak zamýšlel, Leona dosud adoptoval.

„Dítě to jest moje,“ zamumlal divoce. „Zůstane zde, nepropustím ho.“

Místo odpovědi obrátila se volným hnutím k světlé na psacím stole mezi nimi stojící, již si byl dal komisař k usnadnění prohlídky zapáliti. Ani při tom o něj pohledem nezavadivši, rozhrnula denunciační list, který dosud křečovitě v rukou mačkala. Přiblíživši psaní ke světlu, ukázala mu na vodní znamení, z něhož ovšem i on okamžitě poznal, co představuje, a o čem, uchvátiv arch, neměl nejmenšího tušení.

Vladimír se zadržel stolu, spartiv list v ruce její. Viděl, že byl proti svému způsobu přenáhle jednal, neprozkoumaj papír bedlivěji. Ale jak se mohl nadíti, že jest takto znamenán, když si nic podobného neobjednal a o znaku tom nikdo mu nepověděl? Tušil i on, jako před tím ona, že tu každá omluva neb výmluva zbytečná, vše svědčilo proti němu. Nebyl by došel žádným slovem u ní víry. — A čím také mohl a chtěl Leonilu přesvědčiti? Roztržka, již si přál, byla úplná — nezvratná . . . či přál si jiného?

„Co list ten znamená?“ přece zpuřně zakoktal.

Neodpověděla, s nevýslovným pohrdáním pořád od něho se odvracujíc. Konečně přece zamumlala: „Zabezpečuje mi, že váš syn zůstane navždy mým.“

Zaťal zuby v dolní ret, až v něm zůstavily stopy krvavé, že musí jí ponechat v rukách zbraň tak nebezpečnou, cti jeho smrtelnou, k níž se aspoň pro tu chvíli žádným právem a způsobem hlásiti nemohl, mezi tím, co zahalovala se v temný plášť, který jí komorná polekaně přinesla, slyšíc o jejím náhlém pozdním odjezdu.

Volnými kroky, aniž s kým z přítomných vyměnila slovo či pozdrav, pokoj opouštěla, kráčeje řadami zaraženého služebnictva, jež nevědělo, co se děje, k čekajícímu kočáru.

Trhl sebou Vladimír jako náhle dýkou raněný, neboť ozýval se z něho pláč dítěte maně ze spánku vyrušeného.

„Však já jí je přece vyrvu,“ sliboval si, když rachot odjíždějícího vozu zanikl v dále.

„Pravil pan komisař, že se děle v pokoji tom nepohlédne, odstraní-li se odtud za jistých podmínek ovdovělá paní z Kříneckých,“ tak chladnokrevně připomínal úředníkovi, že tento s doktorem Snětivcem vyměnil úžasuplný pohled.

Komisař se uklonil, kráčeje před ostatními ke dveřím, které Vladimír před ním zdvořile otevřel, načež otočil klíč v zámku a strčil jej k sobě. Přisahal si, doprovázejе komisaře po ostatní části svého domu, že se sem co nevidět vrátí, aby vše přebral a dopídl se korespondence její s Boleslavem, v jehož pokoji byl nalezen vak, který byl ráno spartil v pokoji Leonilině, nyní ovšem již úplně prázdný a nezávadný. —

Tedy se mu přece podařilo ukrásti mu srdce její, v němž se domníval býti odedávna pánem? Proč by

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

se byla podvolila hanbě, již na ni uvrhl, ne-li aby zachránila jej? Nejen že se mu úmysl jeho s dopisem nepodařil: nezdařem tím jim snad oběmarazil cestu k žádoucímu cíli.

Divil se Vladimír sám sobě, že při myšlence té může zůstat klidným, že nesahá po zbraní, aby ji ponořil buď do srdce jeho nebo do srdce vlastního. Dostál slibu svému, jakmile vše v domě aspoň zdánlivě utichlo; klidný, sladký spánek byl po tuto noc neznámým v továrně hostem.

Avšak ač téměř každý lístek popsaný ve stole Leonilně desetkrát na rub obrátil, přece žádného listu Boleslavova se nedopátral, kromě několika cestopisných črt.

Co si měl o tom pomyslet? Nespojoval je skutečně jiný svazek než přátelský? Byli oba nevinní až na to, že k slibu svému nestáli? Ale proč byla Leonila hned hotova podrobiti se krutému jeho ustanovení, aniž se jediným slovem, ba jediným jen povzdechem proti němu vzpírala? Tu se zakmitl před duševním zrakem jeho list, jež byl napsal polo šílen žárliivostí a hněvem, na nějž mu byla s odvráceným od něho pohledem hrozně ukázala, na který byl hově pouze své žárliivosti, zapomněl... — a těžce klesl hlavou na stůl, u něhož ji tak často viděl sedávati, od něhož že vyskočí, až jednou k ní vejde, a v náruč se mu uvrhne, vzdávajíc se mu na milost a nemilost, tak pevně byl dosud očekával... Věděl, že jest u ní ztracen, a že ona jest navždy ztracena pro něho... ponížena, zahanbena, přece nad ním zvítězila...

Vždy nedůvěřivě k němu pohlížela, někdy se tím netajíc, až jí teď nezvratně dosvědčil, že jí pud její přece jen neklamal.

XXIII

Nikdo se zajisté nepodiví, že doktor Snětivec, opustiv s komisařem továrny Braných, s ním ještě dlouho na náměstí pojednával o tragickém výstupu, jehož se byli tak neočekávaně stali svědky, jakož že pak přes pozdní hodinu ještě zaběhl do Městanské besedy, kdež k velkému svému zadostučinění našel malý kroužek přátel dosud při kartách. Napínal jejich zvědavost tak dlouho trhanými slovy, pohledy k nebi obrácenými, posunky tajemnými a přece výmluvnými, až jej zapřisahal, buď aby jich nechal již na pokoji, nebo konečně přestal jejich zvědavost natahovati na skřípec.

Odhodlal se Snětivec po vyzvání tak důrazném ovšem k poslednímu a svěřil jim tedy s velkými okolky a podle zvyku svého pod pečeti nejhlubšího tajemství se všemi podrobnostmi, co se bylo za večer ten u Braných dělo, a jakého zakončení měly výjevy ty. —

Úžas vypravováním jeho vzbuzený byl tak veliký a všeobecný, že i doktora nanejvýš uspokojil.

Když pak posluchači se vrátili do středu rodin svých, kdež vzbudili manželky i dcery, aby jim za tepla pověděli onu hroznou novinu, tož docílili jen v prvních okamžicích němé, ohromujícího překvapení. Avšak za několik okamžiků počala každá z oněch dám již tvrditi, jen tomu že se diví, že se tak již dávno nestalo. Vždyť prý pohlíželo celé město s poboršením na to, jak směle si nynější paní Braná počínati troufala, jak okázale se strojila, chítíc patrně všechny ostatní ženštiny přezářiti, aby pánové měli jen pro ni oči, a jak volně s těmito zacházela, dávajíc tím na srozuměnou, že je má do jednoho ve svých sířích. S jakou nestoudností si zvolila právě samaritánské skutky za pláštík nešvarů svých! Zařizovala spolky, navštěvovala školy, příbytky chudých a churavých jen proto, že jí poskytovaly příčiny k vycházkám a vyjížděnkám, kteréž měly, jak přišlo teď nezvratně najevo, ovšem zcela jiný úkol.

Vladimír nemálo chválen, že v ohledu tom jako

vždy jindy se choval jako pravý celý muž, vedle toho ovšem náramně litován. Ba některé zvláště citlivé dámy jej i oplakávaly. Ten nebohý, nebohý továrník Braný! Bylo mu patrně souzeno, aby po celý život svůj krácel se září mučednickou kolem skrání. S jakými to ženami jej sváděla jeho zlá hvězda! Neuměl voliti, neuměl rozeznati, která srdce by byla nejobětavěji nad ním bděla, ni které ruce by byly o jeho štěstí nejmilostněji pečovaly, a hle! jaká to hrozná odvěta za neschopnost tu již po druhé ho stihla, odvěta to ale nikterakž zcela nezasloužená.

Avšak kdo z pánů orlovických a okolních náležel do počtu milenců paní Brané, nikdo přese všechno usilování udati nemohl. Znali se pánové ti tajiti se svým štěstím, ale že mezi ně náleží v první řadě Boleslav, bylo dámám orlovickým tak jasno jako slunce samo. V tom panoval i mezi těmi, které se jinak ve svých náhledech příliš neshodovaly, souhlas podivuhodný, zcela úplný a dokonalý.

Vladimír Braný odjel hned nazejtří do Vídně.

Ale Boleslav, ač cítil, že by měl dům bratrancův, kdež díel jako host, také opustiti, přece váhal se svým odjezdem. Za jedno nechtěl náhlým vzdálením se dosvědčiti nezhojitelnou roztržku mezi nimi nastalou, a takto vtisknouti klevetám, o nichž tušil, že se asi o jeho poměru k Leonile hojně po městečku trouší, pečet pravdy, a za druhé uznával za svou povinnost zůstat Leonile nablízku. Neměl o ní žádných zpráv, netroufal si po ní se píditi, aby její pověsti nezasadil novou ránu. Nemohl si ani představit, kterak snáší hrozné postavení svoje a toužil-li po účte a domluvě přátelské. Ach, kdyby to byl věděl, s jakou dychtivostí by byl k ní spěchal, málo pak toho dbaje, kterak by mu orlovičtí krok ten vykládali, šťasten, že pocítila potřeby jeho společnosti, že nepřestala věřiti v srdce jeho, jsouc tak krutě zklamána ve víře své v srdce manželovo...

Ve dne se uzavíral do pokoje svého, aby mu nebylo snášeti všerefných pohledů a se zlobiti nad tvářemi zvědavě tázavého výrazu služebníků i úředníků továrny, a noci probdával bloudě po zahradě po všech oněch pěšinkách, kde ona nejrady se procházela, pod oním loubím, kde se mu ponejprv vyznala s bolestí tak dravou ze svých pochybností o povaze Vladimírově, o ryznosti jeho úmyslů, o poctivosti jeho počínání. S vlhkým pohlížel zrakem při tom k zatemnělému balkonu, kdež se mu zdálo, že se chvěje zlatý záblesk jejích vlasů, sladká ozvěna jejích slov, přímo z duše křišťálově čisté se perlicích.

Jak by se nebyl v hodinách těch, plných tiché zadumanosti, tázal, zdali se mu přece někdy vrátí ony okamžiky vedle ní tam nahoře při svitu hvězd ztrávené, z nichž každý byl mu hvězdou zářivější a milostnější všech těch, které nad jejich hlavami se třpytily na velebném klenutí nebeském, a jak by si nebyl odpověděl, opojen mladostí a všemi jejími nadějemi, přeludy a sliby do budoucnosti, že tak zajisté se stane, že Leonila nesnese na dlouho smutné vdovství svého srdce, že bude-li chtít dále žiti, musí se poohlédnouti po duši věrné, oddané, by pomocí její si zacelila rány v nitru svém, vracejíc se do života, hlásíc se k nové činnosti a povinnosti. Ach, jak jí hodlal pak život ten ozdobiti! Nebude znáti jiného úkolu; každou myšlenku a snahu zasvěti jen jí. Nebude o jiném přemítati, než kterak by jí naučil zapomínati a smířiti se se svým losem.

Konečně nemoha déle snéstí trapného stavu toho, za mlhavého večera vydal se tajně a nepozorován služebnictvem na cestu k Maloborům.

S tlukoucím srdcem přibližoval se k zámku. Byl pohřížen ve tmou a hluboké mlčení, jako by nebyl ani obyván. Jen v jediném kůně v přízemí blikalo mdlé světélko, avšak právě v tom směru, kdež mu byla Leonila, vypravujíc mu o milém sídle tom, naznačila, žeť knihovna její, v níž vždy nejrady a nejčastěji se obměškávala, jak za života otcova, tak v oněch dobách, když tam prodlévala s prvním svým manželem, v němž našla druhého otce.

Zticha, s největší opatrností přikradl se Boleslav k oknu osvětlenému. Byla u něho spuštěna jen jedna polovice záclon, mohl se tedy snadno přesvědčiti, zdali stojí skutečně u okna Leoniliny knihovny. Poznání záhy, že se nemýlí, ano ještě více, že jest Leonile samé zcela nablízku.

Špina přitahuje špinu

Poslední květnový den se v RFE pozastavovala paní Sidonie Dědinová nad zanedbaností čistoty v naší Praze. Byla hluboká pravda v tom, co říkala. Špiny po ulicích zoufale přibývá. Podíl nemalý na tom má i náš magistrát. Z mnoha ulic zmizely postupně všechny koše, které tam dříve visely na sloupech pouličního osvětlení a které byly dost pravidelně vyprazdňovány městskými zřizenci. Dnes člověk nemá na ulici kam odpadek vyhodit. K čemu jej to vede? K tomu, že jej odhodí na zem! Pravdivé je tedy konstatování paní Sidonie, že magistrát by potřeboval výměnu. Jedno však již paní Sidonie opoměla dodat. Že pražský magistrát je plně v rukách Klausovy ODS a je, díky její zástitě, neprůstředný! Nanejvýš se formálně vymění primátor, samozřejmě opět za poslušného žoldnéře ODS a jede se dál. Pokračuje hra na košíkovou, při které jakékoliv připomínky a návrhy občanů končí v koši na papír. Dál se řeční, samozřejmě smysluplně, ale všechny ty řeči nemají ani hlavu, ani patu. Kanceláře magistrátu se dál hemží bůhvíco dělajícími úředníky (nebo spíše mnohonedělajícími), jejichž aktivita a iniciativa vykazují typicky socialistickou úroveň. Jen jejich odměny jsou nesocialistické — tučné. Nad tím se paní Sidonie veřejně nezamýšlí. Vždyť dotýkati se mocných se nevyplácí, že? Je to přece s nimi jako s dráty elektrického vedení spadlými na zem. Dotkneš se a hned dostaneš pořádnou ránu. Pokud tě to hned docela neodrovná, můžeš být rád.

Ona však Praha není špinavá jen zjevně. Stejně zaneřáděná je také vnitřně. Není nadsázkou říct, že se stala rejdištěm zločineckých band, eldorádem nicnedělajících cikánů, utečenecké spodiny z bývalé Jugoslávie i z Ukrajiny, zabývající se mnohými nekalými činnostmi, prostitucí počínaje a distribucí drog konče. A v mnoha dalších městech naší republiky to není o mnoho lepší! Špinavost skrytá v lidech se snoubí se špinavostí prostředí, ve kterém žijí. Tak jako magnet přitahuje železo, tak špina přitahuje zase jen špinu. To je stará zkušenost, zachycená příslovím. A existuje ještě jedno, které se k tomu prvému hodí, jako knoflík ke knoflíkové dírci. To říká, že ryba smrdí od hlavy! A v Praze sídlí na neštěstí hlava nejvyšší. Pokud někde po světě nesbírání ceny a medaile. Ale proto přece nemůžeme vidět zdejší realitu, ne?

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

SAMETOVÍ LHÁŘI

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Jako nejcharakternější z charakterních se občanům našich národů i celému světu předváděli po listopadovém barbarství bolševiků koncem roku 89 dizidenti seskupení kolem Václava Havla. Předváděli své utrpení z dob komunistické totality a intenzivně přesvědčovali o svých zásluhách v boji proti komunismu. Slibovali pod přísahou, že nedovolí, aby komunisté dále ovládali naši republiku. Strhli tím na svoji stranu protibolševicky citící občany. Předváděli svoji humanitu a denně se oháhli lidskými právy a svobodami. Tím si získali citlivěji založené. Demonstrativně ukazovali svůj křesťanský profil a měli na své straně všechny, kdož nepřestali za komunismu věřit v Boha. Kreslili lidem růžové vize pomoci západních zemí a slibovali jim lepší budoucnost.

Vše to byla pustá lež!

Z nejcharakternějších se vyklubali darebáci světového formátu. Jejich "utrpení z dob totality" se ukázalo nepravdivé v okamžiku, když vyšlo najevo, že většina těchto dizidentů po dlouhá léta spolupracovala tajně se Státní bezpečností a komunisty. Jejich občasná zatčení a věznění byla jen součástí hry, kterou komunisté hráli pro zmatení občanů. Nemělo to nic společného s utrpením, kterému byli podrobováni skuteční odpůrci komunismu, muklové bolševických kriminálů. Ti byli barbarskými bachaři neurvale mučení, podrobováni zhoubnému ozařování v uranových dolech (z nichž uranová ruda proudila do Sovětského svazu, aniž by někdy naše republika dostala korunu náhrady; po Velké sametové listopadové revoluci, která byla jen moderní variantou Velké říjnové revoluce 1917, to byl V. Havel, kdo svévolně zrušil jakékoliv naše nároky vůči rozpadajícímu SSSR, aniž by vzal v úvahu názory a práva našich občanů!). Oproti tomu komunisty zjevně protěžovaný panoptikální dizident si ve vězení klidně psal své literární spisy. Aby měl pro budoucnost připravenou legendu pro chvíli, kdy bude potřeba, v dohodě s komunitickým vedením, formálně převzít kormidlo a zavést lodičku komunistické nomenklatury do bezpečí. Proto také, přes veškeré své sliby, důsledně zabezpečil bezpečnost, beztrestnost a ekonomickou zabezpečenost, pro komunisty. Bleskově je natahal do všech rozhodujících funkcí. Včetně ministerských. Pokud jde o lidská práva a svobody, ty dizidentská smečka zabezpečila především pro sebe a pak pro kdejakého podvodníka a darebáka. Poctiví občané na tom zůstali stejně, jako za komunismu. Rovněž z jejich křesťanského profilu se vyklubal profil vyznačující se spíše ohnutým nosem, než křesťanskou vírou. Také pomoc západních zemí Evropy se ukázala postupně v jiném světle, než v jakém ji kreslili. Nebyla to pomoc naší zemi, ale především pomoc německému hospodářství, které, přes veškerá ujišťování našich dizidentů o jeho pevných základech a stabilitě, přechází do hospodářské a inflační krise. Místo lepší budoucnosti se naši občané dočkali jen utahování svých opasek. Ovšem šiky veksláckých podvodníků a bolševiků, kteří se pod záštitou sametového režimu zmocnili řady provozoven, obchodů a podniků, si samozřejmě opasek utahovat nemusí. Tak, jako nemuseli v minulosti.

Jaký, občanům skrytý, smysl mělo vše to, co se zde pod taktovkou našich sametových dizidentů odehrálo? Nebylo to nic jiného, než zručně připravený komplot komunistů, na který většina občanů naletěla. Komunismus byl nahrazen sametovým neokomunismem! Veškeré činy sametové garnitury směřují k vytvoření ještě tvrdší totality, než jaká existovala za komunismu. Tím, že využívá ekonomického tlaku na občany, je ještě nebezpečnější a krutější. A to je ta pravá humánnost našich současných samozvaných vládců! Svoji kariéru založili na lžích a ve lžích žijí. Ve své samolibé neomylnosti si však neuvědomují, že každá lež má krátké nohy a že pýcha přináší nanejvýš pád. A pád našich sametových neobolševiků nebude podložen žádnou sametovou podlozkou. Až padnou, tak jen na tvrdou zem. A jejich pád bude tím horší, čím výše se vyšplhají! Bolševické a komunistické myšlenky jsou zvrácené a jako takové jednou budou zprovozeny ze světa. Bez falešných dizidentů, ale s nimi! Teprve pak přijde chvíle, kdy lidé poctiví budou moci svobodně vydechnout. A bohatství jejich zemí se vrátí do jejich rukou!

Já, Josef Frančík, narozen 1. prosince 1934 v obci Ustaleč 58 Zavlekov, okr. Klatovy, hledám touto cestou Vojtu Frančíka, narozeného r. 1876 nebo jeho syny, kteří se usadili v Chicagu. Jejich otec Vojta Frančík pracoval v mlékárně.

Má adresa: Josef Frančík, Plumlov 274, 798 03 Czech Republic, EUROPE

President Clinton poslouchá vyprávění slzící občanky jménem Marcia Blaize Callender o bitvě se zdravotní péčí, která skončila úmrtím jejího na smrt nemocného syna v náručí nezaměstnaného otce.

JELCIN V POLSKU

Zdzislaw Rurarz
Washington Inquirer, 3. září 1993

Ačkoliv sotva zpozorována v této zemi, poněkud spěšně zařízená dvoudenní návštěva ruského presidenta Borise Jelcina do Polska v minulém týdnu je velmi význačná mezinárodní událost.

Návštěva se konala v době, kdy je Polsko uprostřed volební kampaně do národního shromáždění; volby měly být 19. září. To jistě vypadá, jakoby se Jelcin mihal do domácí politiky Polska. Kromě toho nynější vláda již sbalila kufry a sotva vládne, zatímco polský prezident má poněkud omezenou výkonnou moc.

Za druhé, Jelcina doprovázel Andrei Kozyrev, ministr zahraničních záležitostí, a generál Pavel Gračev, ministr obrany. Toto samo o sobě naznačuje, že Rusko přikládá velkou důležitost svým stykům s Polskem.

Mimochodem, Jelcinův rádce pro zahraniční a polské záležitosti, ruský Polák Sergei Stankevič nedávno řekl, v interview pro varšavské rádio, že Polsko je "strategický spojenc" Ruska. Dále se o tom nerozšiřoval.

Jelcinova návštěva do Polska přichází v době, kdy Rusko se nijak netají s tím, že znovu prosazuje svůj vliv na dřívější sovětské republiky a na kdysi otevřeně ovládanou východní Evropu. To, že Rusko přestalo stahovat své vojáky z Litvy, a "hodilo do smetí" dřívější úmluvu o této otázce, jakož i zastavení odchodu vojsk z jiných pobaltských zemí, je toho nejlepším příkladem.

Rusko dokonce zadrželo odchod svých zbývajících vojáků z Polska. V době, kdy je toto psáno, není známo, jak byla tato otázka rozřešena.

Jinými slovy, děje se něco podivného. Po nedávném podepsání vojenské smlouvy s Ruskem, jejíž obsah je tajný, šlo Polsko ještě dále. Polský generální štáb, skutečně nejvyšší velitelství polských ozbrojených sil (Ministerstvo národní obrany se stalo do větší míry civilisty řízenou institucí), právě podepsal neoznámené vojenské smlouvy s mocným ruským vojskem v blízké Kaliningradské oblasti, a s baltickým loďstvem.

Poslední, ale neméně důležité je to, že v interview s polským týdeníkem ruský zahraniční ministr jasně řekl, že členství Polska v NATO sotva přichází v úvahu, protože Polsko a jiné země východní Evropy nikdy nepřestaly být ve "sféře zájmů" Ruska.

Když vezmeme v úvahu vše shora řečené, vypadá to, jakoby Polsko znovu spadalo pod poručnictví Moskvy.

Je možno ještě dodat, že při podpisování vojenského paktu generál Pavel Gračev řekl, že tím se obnovuje dřívější, patrně sovětsko-polská vojenská spolupráce mezi těmi dvěma zeměmi, která byla dočasně přerušena. Byla-li opravdu spolupráce přerušena, není nikterak jisté, ale nyní zajisté existuje, ačkoliv její rozsah není nezasvěcencům znám.

Výsledky polských voleb jsou nepředvídatelné, i bez Jelcinovy návštěvy. Na př. 22. srpna byly primární volby v malém městě Września, kde je nějakých 30 tisíc voličů. Podle průzkumu mínění voličů neměli komunisté dostat víc než 14% hlasů, na druhém místě pouze za stranou rolníků s 16ti procenty.

Ale komunisté dostali skoro 34% hlasů, zatímco Demokratická unie s kořeny v Solidaritě, která volby vyhrála asi dva roky předtím, následovala se 17ti procenty.

Nikdo ovšem neví, do jaké míry primárky naznačují výsledky celonárodních voleb 19. září, ale není zcela nemožné, že by komunisti mohli vyhrát.

Jiným překvapením bylo, že k primárkám se dostavilo výjimečně málo voličů — pouze asi 13 procent. Jestli se to bude opakovat v celonárodních volbách, pak dostane počáteční polská demokracie osudnou ránu. V předešlých svobodných volbách zůstalo doma víc než třetina voličů. Ale jestli zůstane doma 85 procent, pak nemá smyslu dále sledovat hru, zvanou demokracie.

V každém případě Moskva musí cítit, že se v Polsku něco děje, a urychluje svoje dvoření. A to může mít daleko vážnější následky než zokoliv v Somálsku, Bosně nebo jinde.

Jan Černý

Potkal jsem přítele, který právě prodělal těžký duševní "úraz" na setkání maturantů po padesáti letech. Zde je o tom zpráva!

"To ti bylo strašné! Sešlo se nás jen deset, každý jiné politické víry a různých náboženství, ale většinou bez vyznání. Tři z nás byli kdysi komunisté jako Brno, jeden z nich dokonce předsedou okresu. Svým způsobem nejhůř na tom byla děvčata. Ta nejinteligentnější z nich byla, dle způsobu i obsahu její řeči, asi upsaná zednářům a načichlá vliastizradou ve prospěch... prospěchu vůbec. Bývalá "lepá děva", říkali jsme jí herečka, se snažila prosadit, aby se nemluvilo o politice, ale neprošlo jí to. Dva kolegové, bývalí klášterníci, byli nejlepší: ten co byl zavřený, se vyjadřoval protivládě, a když k němu přistoupil jeden pořízek stěhováckého typu a chtěl mu dát facku za pohanu dvou našich čelných papalášů — ano, při nezajištění salonku se schůzka odbývala v restauraci — mu řekl, že otevřeně mluvil za komunismu, a že nebude mlčet ani za režimu obou jmenovaných "demokratů". Nebýt nás, došlo by k fackovačce."

Požádal jsem vypravěče, aby mi osoby i dál identifikoval nikoliv jmény, protože je osobně neznám, nýbrž dle charakteru. — "To půjde těžko. Teda s tím charakterem. On se měnil s dobou. Ta "děva" se kupříkladu herečkou nestala, ale tváří se tak. Každou vteřinu něco hraje. Tu skromnou, tu rozjívenou diblici, po chvíli zase něco jiného, a přitom to byla vždycky vypočítavá osůbka, soudě i podle rychlých vdavek po matuře za prachatého staříka. A tak dále. — Zato Anežka, ta se dala na dobročinnost a ke svým čtyřem dětem si přibrala dva sirotky. Byla učitelkou a zbožnou ženou, takže za komunismu samozřejmě neučila, nýbrž pracovala na svých polích. Co si od komunistů zkusila, je zbytečné popisovat. Přišla se dnes omluvit, protože v poledne měla jít pravnuce na svatbu.

Po pauze k napití kávy a po resignovaném mávnutí rukou nad nesdělenou myšlenkou, pokračoval: "Je zajímavé, že po padesáti letech se pomalu není o čem bavit. Mezi námi to nejiskří a staré časy se nám jeví jako nehybná louže s pulci hloupých myšlenek. Když mezi námi ještě sedávali naši staří profesori, bývalo to lepší. Na nich jsme si odreagovali vlastní poměrné mládí či stáří. Nyní se díváme pátravě po sobě a v duchu kritizujeme jeden druhého. Akorát ten mnišský tichošlápek, co nebyl zavřený, je jako trpaslík stále stejný, protože na jeho metru šedesáti není toho mnoho ke stárnutí. V obci prý donášá faráři, a ten druhý, co zavřený byl, se ho bojí, ačkoliv pro církev dlouhá léta "seděl". — Jeden by neřekl, že u poměrně inteligentních lidí lze léty tak zbahnit a zpřizemnit: nemocejí, péčí o vily a polnosti, o osudu vnuků a pravnuků."

Daleko více mne zajímaly politické profily přítelových kolegů: "No, ti komunisté", započal s žádaným portrétováním, "ti se nikdy moc neprojevovali. Neměli to zapotřebí, jejich profil byl krajově dostatečně známý. Dnes slušivě mlčí a myslí si své. Nejsou na tom majetkově špatně, vždyť se jim v podstatě nic nestalo. — dřív byl jeden každý z nás ve třídě

stabilně registrován buďto jako lidovec, nársoc, socdem, nebo agrárník. Komunista nebyl nikdo. Zato za komunismu byla naše třídní abiturient-ská společnost způsobilá komunistická a způsobilá bezpartijní. No a teď je tu mlčící skupina komunistů, dva bývalí ale čímsi patrní lidovci, a přívrženci vládní strany pohlavárů a jiných milionářů. — Snáší se to dohromady hůř, než když jsme byli jen komunisté a nekomunisté. Prostě nejde to nějak k sobě. Osobně to cítím jako cosi neupřímného, nevyhraněného, vyčkávajícího a provisorního. — Ač jsme v letech, zbohatnout by chtěl každý, když ne sám, tak ve svých dětech. To neplatí o dvou vzpomenutých zbožných chlapcích. Ti se jakoby nezměnili. Však to také nikam nedotáhli. Mezi sebou si ale nevěří a zdá se, že jejich doba by mohla ještě přijít. Usuzuji tak z toho, že ten zavřený jede politicky jakoby nahoru, bez ohledu, jestli s tím má úspěch nebo ne. Asi si věří. — Podívej se, dokládal přítel, já jsem byl v životě vždycky jen takovým poskokem v bílém límečku. Nikdy jsem nebyl nahoře, a právě proto dost dobře odhaduji finále u jednotlivců i celku. V největší skromnosti ti říkám, že to, co jsme čekali po komunismu, teprve přijde. Dočkáme se!"

U přítele mě dost překvapila jeho nenadšenost ze sledování se spolužáky po padesáti letech od maturity. Byl znatelně zkrotlejší, než ve dnech, když se těšil na přátelský sraz. Snad to bylo i v důsledku zpráv o nečekaném úmrtí tří spolužáků, a též proto, že vzdor pozvání se ani po tolika letech nedostavili dva, kteří pomaturitní schůzky tu dobu ignorovali. Jeden z přetrvávajícího trucu, že mu kolega přebíral holku, a druhý proto, že má manželku, která ho nikam nepouští, ježto se všude opije do němota. — Děvčata nás zřejmě nepřežijí, i když každá chodí o holi nebo o dvou. Nahluchlí jsme snad všichni. Ani jako na celek není na nás vášnivý pohled. Tyto srazy by se už neměly konat. Stačila by vzájemná korespondence, na té by se tolik nevidělo, že to už nejsme my. I když na druhé straně právě ze zmateného dopisu těžce nemocného spolužáka jsem vyčetl, že už mu to nemyslí, žije z hodiny na hodinu a čeká.... — Z běčka však znám pár kluků stejného věku, kteří v energii a inteligenci dají flek daleko mladším. Pletou se do politiky a nadělají ještě paseky až až. Tomu říkám správné stáří — Určitě skončí na mrtvici a nebudou na obtíž sobě ani jiným. Náhdera!

"V naší situaci nic nenadumáme", konstatoval kamarád na závěr svého referátu. "To je skutečnost, na které se podepisuje režim tím, že nás bud' buseruje jako komunisté, nebo zesměšňuje jako tito. Ted' sice důchodcům přidávají tři stovky, ale cenově i jinak jim seberou čtyři stovky. Kdyby se ti kluci z běčka do toho obuli, a předložili věc s odíráním starých lidí OSN nebo tam někde, musel by si toho "humánního" režimu svět všimnout. Jenomže lidská práva máme pro cigány a tlupy z Východu i Jihu, nikoliv pro staré domorodce. Jako by svět začínal s těmito vladaři!"

S přítelem jsem souhlasil v podstatě, nikoliv v jednotlivostech. Kdyby si to důchodci uvědomili, mohli by ve volbách vládní straně pěkně zatopit. A oni to možná udělají! — Nejde mi však do hlavy něco jiného: Proč po čtyřiceti letech komunismu, a po "vítězné listopadové revoluci", jsou někteří tito zkušení, skromní a vzdělaní lidé pesimističtější, než po "Vítězném únoru 1948"?!

Lípa

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Strom našeho národa. Kdysi zdobily košaté lípy nejednu náves našich vsí i náměstíčka městeček. Vřelý vztah našeho lidu k těmto stromům zachytil Svatopluk Čech ve svých povídkách "Ve stínu lípy" i Alois Jirásek ve své divadelní hře "Lucerna". Lípy voněly i kolem vesnických kostelů. Lipová ratolest bývala symbolem míru a přátelství! I ve své mohutnosti byla stará lípa něžná a milá. Nesrovnatelně lidštější, než německý dub.

Kdo alespoň jednou neusedl pod kvetoucí lípou, ten neví, co je vůně a hlas mírumilovnosti. Ševelení listů, rozhýbaných vánkem, se melodicky mísí s příčinlivým bzukotem včelek. Sólovým partem do tohoto koncertu zaznívá tlapání ptáčích mláďátek z hnízdečka skrytého kdesi v koruně stromu a melodický zpěv jejich rodičů. Medová vůně květů příjemně omamuje a bzukot včelí pracovitosti navozuje pocit bezpečnosti. Jak krásně se pod takovou lípou hovoří a přemýšlí. Člověka tam nenapadají tak černé myšlenky, jaké navozuje dnešní rámusivá hudba současné mládeže. Poprali-li se kdysi mladí na vsi, bylo to většinou při muzice v hospodě, když jim pivo příliš rozbouřilo mladou krev. Vždyť si však odnesli nanejvýš nějakou tu bouli, nebo neškodný šrám. Zato dnešní rockové koncerty, které navštěvují davy nepřítelů vášně a důvěryhodných lidí, se bez bitek neobejdou, a teče při nich často krev proudem a většinou musí zasahovat sanita a odvázet těžce raněné do nemocnice.

Staří myslitelé našeho národa usedávali často pod korunami košatých líp. Klid a pohoda, které tam neviditelně vstřebávali, se obrážela i v jejich zákonech, které vyráběli. Dnešní sametoví zákonodárci raději vysedávají v pivním oparu hospod. I to se obráží v zákonech, které vypadávají z jejich mozečků. Až budeme mít v čele národa státníky, pro které bude mírumilovný šumot lípových haluzí a jemná vůně lípového květu oděrem inspirace, bude našemu národu opět líp. Vždyť i čaj z lípového květu má skoro zázračné léčivé účinky. Z pivního oparu nikdy žádné čisté

myšlenky a činy nemohou vzejít. Je-li alkoholické opojení navíc ještě rozdrážděno řvavými a zcela disharmonickými tóny úpadkové hudby, jsou zákonitě i myšlenky, z takového prostředí vzešlé, zdeformované a špinavé.

Komunismus odnaučil dělníka poctivé práci a učil jej chlastu po hospodách. Sametoví pokračovatelé komunismu se také hospodám, nijak nevyhýbají. Spíše je vyhledávají. Nejdou však na jedno či dvě piva pro chuť, jako chodívali naši otcové. Tito novodobí jdou chlastat! Proč by nešli? Vždyť i současný prezident si rád přihne. A důkladně. Však má také ke komunismu úzkou citovou vazbu, proč by tedy nectil jeho způsoby.

Dokud bude symbolem našich předních osobností (dají-li se vůbec tito současní sametoví pohlaváři tak nazývat) pivní tácek a decibelové šílenství, dotud budeme upadat hlouběji a hlouběji do morálního marastu a nesvobody člověka. Z lidí budou jen bezcílní konzumenti a charakterově pokřivení služebníci cizích boháčů. Oba naši sametoví Václavové se úsilovně snaží, aby tomu tak již co nejdříve bylo.

Až se do čela občanů opět postaví čisti a moudří lidé, kteří dokáží vdechovat léčivou vůni symbolu našeho národa a za příklad si vezmou pili včelíček z lípových haluzí, až opět bude lipová ratolest spolu s českým lvem, moravskou a slezskou orlicí naším posvátným symbolem, pro který budeme žít i pracovat, pak náš národ vykročí po cestě ke ztracené slávě. Bez komunistické a sametové demagogie. Před zkázou náš národ nezachrání žádná ideologie, ani pokorné vyčkávání zázraku ve stínu kříže. Zachránit nás může jedině čisté vlastenectví, poctivá práce a dobří, moudří lidé v čele národa!

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE BY OWNER

6-rm. brick - REDUCED! Boulevard Manor. Remodeled bath & kitchen with Breakfast bar; Finished bsmt, Replacement windows (wash from inside). Appliances to stay incl. Washer & Dryer, 3 ceiling fans. CAC —much more. Must see. Make offer 708-652-1481.

Pronajme se v North Riverside 1-ložnicový moderní byt s kompletním příslušenstvím a parkováním. Volejte večer: 442-8482.

HOUSE FOR SALE

In Berwyn by owner. Large Georgian, 7-rm., near schools, shopping and transportation. Open house, Fri., Sat. & Sun., 1 to 4 PM. 2736 Grove, 788-1282.

PŘEKLADY

IJK

Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

**Kde možno koupit
HLASATEL:**

- **Minařík Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařík II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

HELP WANTED

Přijme se obuvník na výrobu ortopedické obuvi. Musí mít zkušenost. Na plný nebo částečný úvazek. Volejte (312) 283-4889.

Machinist

MACHINIST/CNC

1st & 2nd shifts. 5 yrs min. JOB SHOP exp 2 yrs min set-up & run experience & Mazatrol T-32 /M-32. Capable of set-up & run manual & secondary equip. Must be organized, quality-oriented & have leadership abilities. Exc shop math skills req'd. A physical & drug test req'd. Must read & speak English. Fax resume to: 708-260-1239. Or call: 708-260-1110

MACHINIST-GRINDER OPERATOR-CNC PROGRAMMER

Looking for experienced, min. 5 yrs., CNC Programmer. Must have own tools & speak English. Bridgeview. Please send resume to: P.O.Box 1218, 55 E. Jackson Blvd., Suite 1820, Chicago, Ill. 60604-4196.

SEZNÁMENÍ

Ráda se seznámím s mužem inteligent., nekuřák, nepiják od 75 do 80 let. Foto nutné. Zn. "Upřimný".

102

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obslužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jirák na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

Help Your Heart

American Heart Association

AHA's HeartFest Shows Shopping Smart Can Help Your Heart

Take this test. It affects something more important than your IQ — your heart. How often do you:

- Eat fried foods or deep-fried foods (including French fries)?
- Eat high-fat cheeses such as cheddar or Monterey Jack?
- Use regular salad dressing or mayonnaise?
- Eat pastries such as croissants, doughnuts, sweet rolls or pies?
- Eat regular hamburger meat (in casseroles or on a bun)?
- Eat more than 5-6 eggs per week (including those used in cooking)?

If you answered "often" to any of these questions, you may need to cut fat from your diet. The American Heart Association can help you.

From October 11-17, during HeartFest, its annual nutritional awareness event held at more than 6,000 grocery stores nationwide, the AHA will distribute its "How To Shop Smart To Help Your Heart" brochure. The brochure includes nine steps to reduce fat as well as coupons for sponsors' low-fat food products.

You can cut fat from your diet in many ways. For example, bake or broil instead of frying. Switch from fatty to lean cuts of meat. Eat low-fat or nonfat frozen yogurt instead of ice cream. You can also use low-fat or

nonfat salad dressings, mayonnaise, breads, cereals, pastas, cheese and dairy products. Eat bagels instead of biscuits. And egg whites or egg substitutes are better than whole eggs.

If you follow these tips, you will likely reduce your intake of total fat, saturated fat and cholesterol. And that can help lower your blood cholesterol, which at a high level is a major risk factor for developing heart disease.

The AHA suggests you limit total fat intake to less than 30 percent of the calories you eat each day. Your saturated fat intake should be less than 10 percent of total calories. And limit cholesterol intake to no more than 300 milligrams and sodium to no more than 3,000 milligrams a day.

By participating in HeartFest, formerly called Food Festival, you can learn how to read the new food label that the Food and Drug Administration will require of food manufacturers. It's a lot easier to understand — and will help you plan a low-fat menu. You can also take a self-administered test by watching "A Healthy Challenge — The National Nutrition Test." It's a one-hour program set to appear on Lifetime Cable Network during the week of October 17.

For more information on HeartFest or reducing fat in your diet, contact your local American Heart Association or call 1-800-AHA-USA1 (1-800-242-8721).

HELP YOUR HEART RECIPES

American Heart Association

This recipe is intended to be part of an overall healthful eating plan. Total fat intake should be less than 30 percent of your total calories for a day — not for each food or recipe.

Spicy Garbanzo Soup

3 6-ounce cans no-salt-added tomato juice	¾ cup cubed cooked chicken or turkey
3 tablespoons no-salt-added tomato paste	½ teaspoon crushed, dried oregano
¼ to ½ teaspoon hot pepper sauce, or to taste	1 avocado, peeled and diced
1 15-ounce can no-salt-added garbanzo beans, drained	2 tablespoons minced fresh parsley

In a saucepan over medium-high heat, heat tomato juice, tomato paste and hot pepper sauce, stirring to mix well. Add garbanzos and chicken or turkey and bring to a low boil. Reduce heat immediately, add oregano and simmer 5 minutes. Stir in diced avocado and heat for 2 to 3 minutes.

Serve hot with parsley sprinkled on top.

Serve this soup with a beautiful mixed green and fresh fruit salad and pita chips.

Note: Because of the high fat content of avocados, balance your fat intake for the rest of the day by eating very low fat foods at your other meals.

Makes 4 ¾-cup servings.

Nutrient Analysis per Serving

336 Calories	22 mg Cholesterol	2 g Saturated Fat
20 g Protein	58 mg Sodium	3 g Polyunsaturated Fat
41 g Carbohydrate	12 g Total Fat	6 g Monounsaturated Fat

BUDOUCNOST PRACOVIŠTĚ: O SPOLUPRÁCI ZAMĚSTNANCŮ A MANAŽERŮ

Milan Zelený

Prezident Clinton svolal na 26. července do Chicaga konferenci "O budoucnosti amerického pracoviště" (*Conference on the Future of the American Workplace*). Hlavní téma byla spolupráce zaměstnanců a manažerů a jejich vliv na tvorbu pracovních příležitostí. Americká vláda tvrdí, že zaměstnanost lze zvýšit pouze tak, že manažeři a dělníci budou společně řídit a vlastnit své podniky (New York Times, 27. července 1993, s. D1,D9).

Manažeři i dělníci mají totiž výrazně společné zájmy: obojí jsou zaměstnanci, obojí jsou podnikoví "insideři" a obojí mají přímý vliv na tvorbu zisku. Naproti tomu, absenční držitelé veřejných akcií jsou pasivní, mají zájmy zcela jiné (krátkodobé zhodnocení papírů, spekulace), v podniku nepracují a podnikový zisk nevytvářejí.

Manažeři a dělníci, jako vnitřní zaměstnanci a spoluvlastníci podniku, musí spolupracovat a ne se mezi sebou přit a hádat. Absenčním držitelům papírů rozpory mezi managementem a dělníky vyhovují, mohou tak "přetáhnout" manažery na svoji stranu. Mnohé odborové organizace s konfliktním postojem absurdně souhlasí, za zaměstnanecké spoluvlastnictví neusilují a udržují i své vlastní dělníky ve vztahu námezdníků (tj. bezzemků) 19. století.

Clintonův ministr práce, Robert E. Reich, zdůraznil "zmocnění" (*empowering*) zaměstnanců jako klíč ke zvýšení konkurenční schopnosti amerického průmyslu. Podíl na zisku (*profit sharing*) a podíl na tvorbě (*gain sharing*) byly uváděny jako další důležité nástroje ke zvýšení výkonnosti amerických podniků. Ray Marshall pak navrhl penalizovat ty podniky, které by vyvážely pracovní příležitosti do zemí s levnou pracovní silou.

Budoucnost amerického pracoviště tedy spočívá v zaměstnanecko-manažerském spoluvlastnictví, podílech na zisku a podílech na tvorbě. Krátce: v soustavě řízení a organizace Bállova typu. Za poslední čtyři roky jsem se v ČR snažil prosadit soukromé podniky manažersko-zaměstnanecké, namísto zastaralých, veřejně vlastněných podniků absenčních spekulantů, cizinců a Diků. Americká podniková budoucnost se mohl rychle a efektivně stát přítomností československou. Nestalo se tak a ČR bude mít co dohánět a za svoji chybu (či zlý úmysl?) drazě zaplatit.

I když některé úspěšné a stabilizované podniky mohou ve veřejném vlastnictví fungovat a i prosperovat, podniky nefunkční, zadlužené či ztrátové se urychleně převádějí do zaměstnaneckého spoluvlastnictví, tj. veřejné podniky se privatizují na podniky soukromé. Na příklad, americké letecké společnosti jsou nyní masově převáděny do zaměstnaneckého spoluvlastnictví - jen tak mohou totiž konkurovat, zvýšit výkon a zbavit se dluhů. Absenční držitelé veřejných papírů (či Dikové) výkonnost leteckých společností prostě nezvyšují. Známá T.W.A. bude již od podzimu 1993 ve 45 procentech vlastněna zaměstnanci. Northwest Airlines dají zaměstnancům 30% podniku a United Airlines připravují nejméně 50% spoluvlastnictví svými zaměstnanci.

Odbory hrají v této privatizaci velmi aktivní roli. Místo, aby se přeli s manažery, spojují se s managementem proti absenčním a pasivním akcionářům, kteří v podniku nepracují. Veřejné společnosti jsou rapidně převáděny na společnosti soukromé.

Moderní kapitalismus dnes proniká i do Maďarska. Starý *Herend Porcelain* (nepřetržitá výroba od r. 1826) byl prodán svým 1.560 zaměstnancům v 75% podílu - vůbec ne za hotové, ale na dlouhodobé splátky. New York Times ("Capitalism is Cast in Hungariau Porcelain", *NYT*, 10. 7. 93) zdůrazňuje, že nejméně další dva tucty podniků již v Maďarsku využily nesporných výhod zaměstnaneckých akcií, podle zákona odhlasovaného před dvěma lety.

V čem zájmu může být to tvrdohlavé preferování veřejného před soukromým vlastnictvím v ČR? Veřejné vlastnictví totiž umožňuje formální spoluvlastnictví těm, kteří nemohou či nemíní nabýt majetek dědictvím, vlastní prací či dlouhodobým splátkovým nákupem. Rozptýlení veřejných papírů umožňuje získání statků těm, kteří drží jen hotovost (hlavně špinavé peníze): tedy hlavně cizincům, ex-komunistům, zločincům, mafiánům, spekulantům a kosmopolitním vrstvám "bezzemků". Veřejnost Diků schrává v ČR pouze roli mezičlátku - *pro forma* držitelů papírů, kteří se skutečnými vlastníky nestanou.

Ani v USA - a tím méně v ČR - to tedy bez soukromých podniků zaměstnanecko-manažerského typu nepůjde.

Jsme starožitností

My všichni, kteří jsme si zachovali vlastní názor na svobodu člověka, život bez ziskosti, založený na přísných morálních zásadách, všichni, kteří se nedokážeme patolízalsky klanět před mocnými tohoto světa, jsme se stali starožitnostmi. Nějak do současného světa, překypujícího nemoralností a podvody,

nezapadáme. Stali jsme se přežívající zůstatkem z dob kdy ještě morálka byla nejvyšší hodnotou lidstva. Vrozený odpor proti všemu podvodnému, ziskovému a nečistému, nás neustále dostává do střetů s těmi, kteří si naopak ve špatnosti a mamonění libují. Nám vadí prusácká rozpínavost a německá nadřazenost, současní mocní ji naopak obdivují. Jako bychom patřili o

SVĚDECTVÍ...

Jaroslav Moudrý

Ano svědectví! O čem? O ničem jiném než o době od roku 1870 až do roku 1988. A od té doby? Zatím ještě nevíme, ale z celkem jednoduché dedukce, která jako ta tajemná ruka, píše na zdi ono tajemné, mene, tekel, ufarsin, varování pro nás všechny, necht' jsme ti staří blbci, či mládenečkové s kapkou u nosu, necht' "ti, co se jim to žilo v zahraničí", což rozhodně způsobilo více potu, než udávat druhé a brát za tuto jidášskou práci bakšiš.

Jeden z mých dobrých přátel, kteří mě pravidelně zásobují výstřížky z novin a upozorňují na tu či onu událost či osobu, poslal mi výstřížek z nové knihy od Lestera Thurow, "Head to Head". Knihu jsem si okamžitě koupil, neboť mě zajímají názory všech národohospodářů i když v dnešní době jsou to vlastně pouze úzce specializovaní ekonomové, kteří vynalézají kolo.

Pan Lester Thurow je "vlivným ekonomem" ze Sloan School of Management of MIT. Hlavně proto je "slavným"! I když Mr. Thurow více v životě mluvil a psal než pracoval, uvádí ve svém díle, jedno z mnoha, zajímavou statistiku, ve které porovnává "nejbohatší země světa dle příjmu na hlavu. (Viz str. č. 204).

Tak v roce 1870 bylo Rakousko na dvanáctém místě na světě v tomto druhu statistiky. Zde je nutná "faktická" poznámka: Správně to bylo Rakousko-Uhersko, po přijetí dualismu. Když však vyjmeme země, které tehdy patřily ke shnilé a degenerované monarchii, jako byla Halič, Sedmihradsko, Bosna, Slovinsko, Chorvatsko a části Srbska, české země samy o sobě by byly asi tak na třetím místě, hned za Austrálií, Velkou Británií a před Belgií, Švýcarskem a pod.

Porovnávací tabulka z roku 1988 klade kupní sílu Rakouska až na dvacáté místo. Historické země, t.j. Čechy, Morava a Slezsko, které v době mezi oběma světovými válkami byly ve svém průměru na hlavu nejprůmyslovější zemí světa, nejsou v této statistice vůbec uvedeny. To je memento, které musí mít český národ na mysli, než bude využit a zneužit zřejmým pokusem o jeho "japonisaci", což znamená, že se stane zemí, kde je výhodné vyrábět, neboť jsou v ní nízké platy a mzdy.

Je nutno nakupovat suroviny v Rusku, které je dnes jediné na světě, kde je jich ještě dostatek, vyrábět z nich hotové výrobky a prodávat je zpět do Ruska, Ukrajiny a pod. Jinými slovy musíme prodávat práci! Neuděláme-li to my, pak to udělají Němci. Zřejmé pokusy jsou toho jasným svědectvím. Nekupují naše továrny jen proto, aby mohli, a s nimi i druzí, ostatní státy, využít nízkých mezd držených dole ze zřejmých důvodů komunistickou diktaturou, ale hlavně kupují naše zahraniční trhy. To co udělal nevzdělaný, neinteligentní a nezkušený Klaus, že dal do výprodeje kienoty našeho podnikání, na to je oprátka - o osobním rozdělení Československa ani nemluvě! Každý idiot dovede prodat jednu korunu za padesát haléřů! Není divu, je až nepřítelným obdivovatelem Miltona Friedmana (prohlašuje ho přímo za genia!) a jeho "monetarismus". Ten je pouze komentářem a nepovedeným opisem - jak je zvykem amerických "vědců" - statí o penězích z "blahobytu národu" od Adama Smitha, kterého moje generace studovala v polovině let třicátých a generace našich otců začátkem tohoto století!

Bohužel dnes málo kdo ví, co je vlastně Rakousko. Je na dvacátém místě (1988) a je to země bez významného průmyslu. Jejím hlavním zdrojem příjmu jsou turisté v Alpách a ve Vídni. Kde bychom měli být dnes, kdyby nás Skopčáci nevykrádali od roku 1939 a pak komunistické bestie nevyžraly samou podstatu, která sytí národ. Nikdy nezapomenu, když v roce 1925 jel jsem s matkou do Itálie, do Riccione. Na cestě jsme se měli zastavit ve Vídni. Před našim odjezdem mi otec řekl: "Až přijedeš do Vídne, tak se kolem sebe dobře rozhlédni. Vše co uvidíš, bylo postaveno za naše peníze, za náš pot a za naši krev!"

Dovolí náš národ, aby za naše peníze, za náš pot a za naši krev se měli druzí opět lépe než my! Skončíme již jednou s tou falešnou premisou, že zločin se vyplácí! Neuděláme-li tak, budeme-li opět odpouštět a zapomínat, jak nám radí Jidášové, pak ta tajemná ruka bude mít pravdu: Její proctví se vyplní...

několik století zpět, do doby kdy ještě lidé neměli tak zdegenerované myšlení, jako dnes. Stáváme se bílými vránami v morální černi, zahalující současnost. Překážíme, protože doposud dokážeme ctít morálku i pravdu a hledat ji. Jsme trnem v oku těm, kteří tak rádi o pravdě a morálce řeční před veřejností, ale sami ji nemají. Stáváme se svědomím společnosti a proto

jsme nenáviděni. Protože lidé bez svědomí neradi vidí svůj pravý obraz v nezkrouceném zrcadle, které jim předkládáme. Raději by nás mnozí současní mocní viděli někde v muzeu, jako vycpaniny. To se jim však nepodaří uskutečnit. Vydržíme!

Jaromír Thuma, Praha

František Růžička

Obdobně jako JUDr. Ivanu Přikrylovi se i mně dostaly zcela náhodně při cestě na Moravu do rukou Zlínské noviny — tentokrát byly z pátku 6.8.93, ve kterých reaguje na původní článek z pátku 23. července.

Přestože bydlím daleko od Zlína, rozhodl jsem se na článek Svazu českých a moravských bytových družstev reagovat, neboť problematika bytového družstevnictví "postihuje" velké množství našich občanů. Dovolím si tvrdit, že skutečně — postihuje —, a proto se budu držet jednotlivých odstavců v chronologickém sledu, jak byly otištěny, pouze s vynecháním místních specifik.

Rád se znovu postavím do role bojovníka proti starým strukturám. Stále jsem v této pozici již v době integračního procesu v sedmdesátých letech a vyneslo mi to nemalé "kádrové" potíže. Právě zde se projevila ona totalita, kterou pan předseda (snad záměrně směšně) zcestně odtahuje od komunistického "počínání". Právě v oné době bylo bytové družstevnictví zcela degradováno a to díky povolnosti vůdců, kteří za to sklidili nemalý peníz, rudé plakety a ocenění. Mnozí z nich přežili. A dodejme, že přežili ve svých funkcích, takže současný stav bytového družstevnictví mohu podle vlastních zkušeností označit jako —BETONOVÝ MONOPOL. Doslova a do písmene.

Máte pravdu, pane předsedo, již v listopadu vznikla řada aktivit. Já stál v čele jedné z nich — v SBD Č. Budějovice, které čítalo přes 12 tisíc bytů a přes 14 tisíc členů. Výsledek? Více než žalostný. Občanské fórum mělo "vlastní zájmy" na získání křesel. Ty ve SBD nebyly příliš atraktivní a tak celé komunistické vedení (tedy totalitní) se rázem stalo nekomunistické (tedy netotalitním). Spojujete-li listopad 1989 s osobami totalitnímu režimu nepřátelskými (Rychetský, Brunner, Karen), jeví se mi to stejně směšné jako komické. Ale musím přiznat — odpovídá to současné době a zakonzervování družstevní totalitní demokracie do družstevní netotalitní superdemokracie.

Zmiňované mimořádné konference v Praze jsem měl možnost (na návrh shromáždění delegátů) osobně se zúčastnit. To, co zde bylo předvedeno, plně stačilo na ukázkou družstevní pospolitosti. Pacifikace rebelů se plně zdařila. Ostatně nedostalo se jich sem příliš. Já jako host nedostal ani jednací řád a když jsem využil možnosti diskuse (Téma: ekonomika domovních samospráv), bylo mi po 5 minutách odebráno slovo a příspěvek jsem nesměl dokončit s odvoláním na jednací řád. Všichni "nomenklaturní" totiž včas poznali oč v něm jde, že je to skutečný hlas z lidu družstevního. Tak tedy vypadal onen proklamovaný nádech "jiné filosofie".

Aby uvěřili i řadoví družstevníci úvodu, že největší potlesk na celé mimořádné konferenci sklidil "soudruh", který uvedl, že všichni bývalí předsedové mají důvěru družstev, není tedy co řešit a sám se jako člen KSČ cítí diskriminován, bude-li se uplatňovat zásada, aby do aparátu družstev nepřešli ti, kdož byli před 17.11.89 v "nomenklatuře".

Kdo uvažuje zdravým rozumem, závěr si odvodí již sám.

Ale přesuňme se do doby současné. Píšete o své vlastní toleranci. Řekl bych, že pokud ovlivňuje i Vaši pracovní náplň, je to spíše celé věci na škodu. Nedomnívám se totiž, že by bylo pravděpodobné, abyste nevěděl o nedostacích, které budu dále popisovat a které naše socialistické družstevnictví (bytové) dále degradují — již nikoliv ke dnu, ale přímo do hloubky bahna.

Protože v bytovém družstevnictví působím teprve od roku 1963 a

nějaký ten byt a garáž jsem již postavil, i přesto mohu tvrdit, že ona perla, kterou necháváte zalesknout, je stavem "de facto", i když stav "de jure" uvádí něco jiného. Skutečně aparát družstva se cítí jako "majitel" a družstevníkovi nezbývá jiná pozice než "nájemníka" On již ani výbor domovní samosprávy, či dokonce celá členská samospráva není pro současný aparát přiměřený partner, aby někdo reagoval na její připomínky. To jsou holá fakta. Posuďte sami:

— Napíšete dopis aparátu SBD — zůstane bez odpovědi

— Napíšete dopis předsedovi SBD — zůstane bez odpovědi

— Podáte stížnost revizní komisi — zůstane bez odpovědi

— Podáte stížnost shromáždění delegátů — nedostanete odpověď.

Na zcela konkrétních příkladech mohu dokladovat. Nezbyvá vám, než se obrátit na regionální tisk. Ale ani zde nepořídíte. Nedivte se — zde vládne NOMENKLATURNÍ MONOPOL. A tak družstevník rezignuje, stává se apatickým. Někdo rozhoduje a disponuje s jeho penězi. Jak? Opět několik příkladů:

— Dodavatel provede práci, nikdo ji nepřevzme, aparát družstva fakturu zaplatí, samospráva zbytečně protestuje za nekvalitu a nedodělky.

— Dlouhodobě (10 let) máme potíže s provozem výměňkové stanice — nikdo je nevyřeší.

— Místo oprav v bytech se dělá výměna celých prvků. Že je to drahé? Nevadí. Družstevník to zaplatí. A zase bych mohl pokračovat.

Nedivte se proto, že Vaše perla úvahy se mi jeví spíše jako drzost a hluboká neznalost pravého stavu věci. Zmiňujete se o potížích např. zablokovaním převodů bytů. Co se těmito převody vyřeší? Nic — zhora nic. Opět posloužím příkladem.

Některý z nájemníků vám vnikne na střechu, namontuje si anténu vysílačky, která ruší televizní poslech ostatních. Vyřeší to družstvo (samospráva není právní subjekt?) Nevyřeší. A zase by se dalo dlouze pokračovat. Třeba tím, že vám družstvo přikáže uzamknout strojovny výtahů. Vzápětí vám opět dopisem zašle výtku, že do strojoven není zajištěn volný přístup. Samospráva odmítne vyúčtování za uplynulý rok a písemně upozorní na zjištěné rozdíly. Nikdo nereaguje a SBD vyúčtování stejně provede... atd. (že by nová forma postkomunistické demokracie?)

Máte pravdu v jednom — ve stanovách lze najít lecos. Ale i v předcházející ústavě byla zakotvena svoboda projevu, svoboda náboženství, atd. jestliže jste se ozval, poznal jste pravý opak. A tak nějak to poznávám i já v družstevnictví. Již dlouhá léta — vidím pouze BETONOVÝ MONOPOL.

Na závěr přece jen kapku optimismu pro bystré družstevníky. Chcete se zasmát? Smějte se. Ha, ha. Zdá-li se vám, že platíte moc vysoký "nájem" (dříve 330 a dnes 1200) nezoufejte — budete platit ještě více. Díky neschopnému aparátu "postnomenklaturního" bytového družstevnictví. Víte, proč například neodpověděla naše revizní komise? Prý jí žádná norma neukládá, do kdy má stížnost vyřešit (již počítáme na roky).

U garážové samosprávy za předpis úhrady ve výši 96,- Kč v položce "příspěvek na správu" za rok vám družstvo provede zúčtování jedné faktury za odběr elektřiny a jedné poštovní poukázky za úhradu nájemného. Tot' vše! Není to skvělá perspektiva postsocialistického družstevnictví, v jehož čele i nadále stojí ti nejlepší nomenklaturní z doby předlistopadové??? Však mají své vzory v jiných státních orgánech.

DOPIS p. Karla Schwarzenberga

Vážený pane starosto,

Mirovicko, červenec, srpen

odpovídám na Váš dopis ze dne 14.5.1993, po jehož přečtení jsem byl velice smutný zejména ze skutečnosti, že veřejnost není informována o celé události tak, jak se skutečně sebehla. Proto jsem rozhodnut po skončení soudního sporu veřejnost informovat.

Pro Vaši informaci Vám alespoň sdělují, že jsem nikdy nepodepsal kupní smlouvu o koupi divize Mirovice, ani jsem nepodepsal plnou moc, na jejímž základě by bylo možno divizi koupit. Přesto, po vzniku celé, mě velice trapné záležitosti, jsem se snažil alespoň vypomoci divizi Mirovice tím, že jsem složil v měsíci říjnu 1992 zálohu na krytí potřeb divize v dané chvíli a to zejména ve snaze pomoci pracovníkům této divize, kteří se dostali do této svízelné situace bez své viny, ovšem i bez mé viny. Snažil jsem se jednat s Teslou Blatná a.s., o možnosti řešení situace tak, aby na ní nedopláceli pracovníci divize. Tesla Blatná však odmítla jakákoli provizorní řešení, vždy

s kategorickým požadavkem na zaplacení částky cca 23 mil. Kč, která, jak jsem se s velkým časovým odstupem dověděl, ani neodpovídala hodnotě divize. Měl jsem pocit, že Tesla Blatná se snažila využít vzniklé situace ke svému obohacení na můj úkor.

Pokud jsem já skutečně někde pochybil, bylo to ve volbě právní zástupkyně, která zcela zklamala moji důvěru, jednala proti mým příkazům, respektive často bez mého vědomí, aniž bych měl možnost s ní hovořit. K situaci došlo tím, že jsem se do své vlasti mohl vrátit až po politických změnách a jistou chvíli trvalo, než se mi podařilo se obklopit lidmi, kteří by se jednání, které je předmětem soudního sporu, nikdy

nedopustili.

Znovu opakují, že mne velice mrzí, že veřejnost je dezinformována, o čemž svědčí i obsah Vašeho dopisu. Věřím však, že

věc bude veřejností vysvětlena v souladu s pravdou.

Váš upřímný

Karel Schwarzenberg

Krajanin

B.K., Chrudim

*Kdys odešli jste do dálí,
hledat sobě domov nový.
Ži ničeho jste tam začínali,
doma zanechali jen rovy.*

*Ži ničeho domov jste tvořili,
pro své děti budoucnost.
Co potu jste tam prožili,
práce měli vždycky dost.*

*Vy odkaz otců si chránili,
zůstali Čechy v cizině.
Jazyk rodný jste bránili,
žil dál v každé rodině.*

*V myšlenkách domů se vracíte,
odkud vaši otcové kdys vyšli.
Na zem rodnou vzpomeňte,
aby další svobodu i tu našli.*